

I. SUNDSTRÖM

JUVELERARE
grundad 1874

20 HUMLEGÅRDSGATAN 20

SPORTPRISER

ESTER DOMINICUS KONDIOTORI - BAGERI

29 SKEPPAREGATAN 29
TELEFON 70976

Rekommenderar sin specialtillverkning av:
Gott Kaffebröd, Wienerbröd, Bakelser och Tårter.

Önskar Ni ett verkligt gott Kaffe

Prova då någon av våra blandningar:

Mockabl. 4:90 Salvadorbl. 4:—
Specialbl. 4:40 Hushållsbl. 3:50
Till landsorten 4½, kg. fraktfritt.

Östermalmsg. 59 O. Svärd & Co Rådmanngatan 7
Norr 447, 7406 Norr 18839

Polisman Henning Karlsson

Maricholms gård, GÖTEBORG.
Telefon 51032.

Köper och säljer alla hundraser. Emottager hundar till
dressyr. Rums-, Appells-, Skydds- o. Spårhundsdressyr.
Trimning. Klipping m. m. verkställes.

SVENSKA SCHÄFERHUNDKLUBBENS TIDSKRIFT

Årg. 6

December 1929

N:r 4

Domarens uppgifter.

Alla utställare önska sina hundar bedömda, icke endast numererade. De vilja veta, hur en hund bör se ut, hur deras egen hund ser ut sedd med den erfarna fackmannens ögon samt vilka förtjänster och fel den har. Detta är av största betydelse för allt avelsarbete och domarens kritik skall vara den basis, enligt vilken aveln bedrivs. Det kan aldrig bli en planmässig avel utan kompetenta domare. En inkompetent domare rangerar hundarna och anger: 1:a pris, 2:a pris o. s. v., och därmed får man vara nöjd, om icke belåten, men vad hjälper prisindelningen, om karaktäristiken fattas?

Svenska Schäferhundklubben har därför försökt skaffa de mest kompetenta domare att sköta det ansvarsfulla uppdraget att bedöma schäferhundarna. Tyvärr ha icke alla klubbar följt detta exempel och resultatet är, att utställarna bli tveksamma. Den ena domaren har givit dem ett 1:a pris, den andra ger dem ingenting! Det är verkligen en oundgänglig nödvändighet, att det skapas system och planmässighet i valet av domare, annars förstör man, åtminstone för schäferhundarna, mera än man bygger upp.

Löjligt verkar det tyvärr, när som domare för schäferhund i ett främmande land utsändes en person, som aldrig på något sätt bevisat sin kompetens här hemma, och dessutom alltid ställt fullkomligt främmande för allt avelsarbete för schäferhund i Sverige — och förmodligen även annorstädes. Det är en självförhållelse, som gränsar till det sublima, och en bristande uppfattning av avelsarbetets betydelse, som gränsar till det barocka. För svensk schäferhundsavel är det åtminstone icke rekommenderande, men det har kanske inte heller varit avsikten.

E. Skaar.

94

Prisdomareberättelse

över Svenska Schäferhundklubbens utställning för schäferhundar i Stockholm 12.—13. oktober 1929.

Av Louis Bodenstab, S. V. domare.

Svenska Schäferhundklubben hade anmodat mig tjänstgöra som domare vid dess utställning den 12. och 13. okt. 1929. och jag hörsammade med nöje spörtskande folk. Innan jag och svenskarerna äro ett sportälskande folk. Innan jag övergår till att i detalj beskriva de framförda hundarna, skulle jag som allmänt omdöme vilja framhålla, att det förvisade materialet var i genomsnitt mycket gott, och att aveln står beaktansvärt högt trots bristande tillförsel av nytt blod från Tyskland, vilket visar, att aveln bedrivs rationellt. Bland de utställda hundarna fanns ingen, som i väsentlig grad skilde sig från genomsnittet, vilket också är ett tecken på, att aveln är jämn. Av styrelsen erhöj jag upplysning om, att nytt blod under senare åren i mycket liten utsträckning kommit till Sverige, då sedan många år tillbaka bestämmelser äro gällande, att importerade hundar måste hållas 6 månader i karantän. Kanske detta rentav har varit en fördel för våra svenska hundsportvänner? Säkerligen har man på så sätt undvikit, att karaktärsvaga, nervösa, högbenta och fyrkantiga hundar av samvetslösa försäljare sålts till Sverige och astadkommit osakerhet bland de fåtaliga uppfoarna. Man kan naturligtvis inte vänta, att i en klubb med 300 medlemmar de utställda hundarna kunna jämföras med de bästa hundarna i Tyskland, där Tyska Schäferhundforeningen räknar över 20,000 medlemmar. Men även i Sverige gäller i första rummet: "schäferhunden är brukshund"! Härmed har man samtidigt sagt, att han inte är lyxhund, utan skydds- eller annat slag av brukshund, såväl för privatpersoner som också för polis- och andra tjänstemän. Bevis härfor fick man på utställningen, där bland 61 hundar endast en tik kunde betecknas som karaktärsvag; alla de övriga hade goda nerver. Endast enstaka hundar föredde tecken på överföring, vilket ju förekommer inom varje hundstam. Så gott som inga tänder fattades, men just hos de hundar, som hade den bästa kroppsbyggnaden, konstaterade jag något vek rygg och lösa band. Men fullkomlig är ju ingen av oss, och vi kunna därför ej heller begära, att våra schäferhundar skola vara det.

95

PRISFÖRDELNING

	Antal anm. hundar	1:a pris	2:a pris	3:e pris	Intet pris	Icke närv.
Hanhundar, ungdomsklass	10	5	3	2	—	—
öppen klass	23	6	5	6	6	—
Tikar, ungdomsklass	10	2	1	4	2	1
öppen klass	18	6	5	4	3	—
	61	19	14	16	11	1

HUNDAR.

UNGDOMSKLASS.

1:a pris.

1. *Roy av Barrsäter*. 156 C.C. Ägare: Herr Axel W. Larsson, Stockholm.

15 mån. Den väl avvägda hunden har en fast, sluten ställning, mycket god benstomme och bra bröstdjup. Även bröstets främre del utmärkt och vinklingen mycket bra, dock bunden trav.

2. *Sappo*. Ägare: Typograf Göte Nöj, Sundbyberg.

15 mån. Väl avvägd, men har dock ännu mycket lösa band. Bröstets främre del tillfredsställande, dess djup mycket bra. Går med lösa, utåtvridna armbågar. Bunden trav.

62. *Arco*. Ägare: Herr Sven Jansson, Stockholm.

En 18 mån gammal, mycket kraftig hanhund. Bröstet borde vara djupare, dess främre del dock tillfredsställande, vilket även är fallet med vinklingen. Vid trav förbättras intrycket, särskilt beträffande bröstets bredd.

4. *Filmstadens Geri*. Ägare: Herr H. Scholander, Storängen.

Den endast 9 mån gamla och synnerligen kraftiga hunden har en fast ställning. Bröstets främre del bättre än dess djup, som dock är tillfredsställande. Bra vinklad fram, sämre bak. I trav är pådrivandet otillräckligt.

6. *Mack av Orleans*. Ägare: Dir. Georg Wrangé, Stockholm.

15 mån. Hunden har utställda armbågar; f. 3. kraftig med bra bröstdjup. I trav framträda vissa brister.

2:a pris.

3. *Spej*. Ägare: Fru Dordi Sandström, Ulriksdal.

Endast 9 mån gammal. Förefall ganska lös, mjöjligen beroende på utfodringen. Eljest god kreppebyggnad, men med något utställda armbågar. Vägrynnande steg, i trav dock något bunden.

9. *Toy*. Ägare: Herr Ernst Andersson, Stockholm.

15 mån. Bröstet djupt och dess främre del tillfredsställande, god benstomme, lång överarm. Stöter med bakbenen. Traven något stel, särskilt bak.

7. *Odin av Barrsäter*. 155 C.C. Ägare: Krimalkonst. Otto Nordqvist, Stockholm.
Bröstets främre del bra, dess djup tillfredsställande. Armbågarna intryckta, eljest fast, sluten ställning. Vinklingen fram mycket bra, bak däremot bristfällig, vilket också tydligt framträder i trav.

3:de pris.

5. *Roy*. Ägare: Löjtnant T. Wiklund, Gävle.
En 15 mån. gammal, kraftigt byggd hund med högt viftande svans, utåtställda armbågar och något framskjutna skulderblad. Hjulbent utan vinkling och traven trippande. Något överbett.
8. *Sepp*. Ägare: Fru Anna Karlsson, Stockholm.
12 mån. Längden otillräcklig, men benstommen god och kraftig och bröstdjupet bra. Vinklingen otillfredsställande, därför dåligt steg.
- Jag framhåller icke särskilt för denna klass att samtliga hundar vore lösa i ryggen.

ÖPPEN KLASS.

1:sta pris.

60. *Ruff av Ramunder*. Ägare: Fru Elsa Stefenson, Äppelviken.
2 år. Fast och sluten ställning, god benstomme. Djupt bröst, men dess främre del kunde vara bättre. Vinklingen fram och bak mycket bra. Steget vägvinnande. Lös rygg.
27. *Segebergs Graf*. 346 B.B. Ägare: Herr Henry Eilbling, Stockholm.
3 år. Väl proportionerad, med fast rygg och djupt bröst men med något utåtställda armbågar. Bak något hjulbent. Vinklingen mycket bra, likaså påskjutningen. Steget bättre bak än fram.
36. *Defender of Picardy*. Ägare: Handl. J. Holmgren, Tågarp.
2 år. God benstomme, fast, sluten ställning och fast rygg. Bröstdjupet tillräckligt. Lång överarm. Vinklingen mycket bra. I trav vägvinnande steg.
22. *Hedens Varg*. 134 A.A. Ägare: Fotograf Uno Friberg, Stockholm.
3 1/2 år. Väl avvägd med bra bröst och benstomme samt fast, sluten ställning. I trav vägvinnande steg. Något kohasig.
2. Se ungdomsklass.
6. " " "

2:dra pris.

23. *Nvo*. Ägare: Fru E. av Klörcker, Stockholm.
2 1/2 år. Tillfredsställande vinkling, spänstig och väl avvägd, med bra rygg och gott bröstdjup. I trav verkar hunden något högre än i stillastående.

24. *All av Espemoen*. Ägare: Droskägare Bror C. Ljungman, Stockholm.
21 mån. Lös rygg, dock god benstomme. Bröstdjup saknas, bröstets främre del otillräckligt. Ingen vinkling och till följd därav dåligt steg.
3. Se ungdomsklass.
9. " " "
7. " " "

Sankta Nella, 594 C.C. 1:a pris i segrarklass, tikar.

3:de pris.

20. *Troy*. Ägare: Byggnadsmästare Erik Pettersson, Älvsjö.
2 1/2 år. Icke tillräckligt ädel. Klumpig. Djupt bröst men saknar vinkling. Ej tillräckligt fria rörelser i trav.
21. *Ruff*. Ägare: Fröken S.V. Eriksson, Stockholm.
19 mån. För lätt byggd. Utåtställda armbågar. Bröstdjupet tillräckligt. Trots att vinklingen saknas är steget tillfredsställande.
25. *Hassan*. Ägare: Herr E. Sundström, Stockholm.
19 mån. En något för liten, lätt typ med lös rygg. Bröstdjupet tillfredsställande. Vinkling saknas, varför steget i trav blir något stelt.

34. *Björn*. Ägare: Landsfiskal Ossiän Gråberg, Kolbäck.
En 2 1/2 år kraftig hund, dock med bristande bröstdjup. Vinkling saknas.
35. *Gastor*. Ägare: Sjökapten R. Bergström, Äppelviken.
Icke nog ädel. Bröstets främre del och djup tillräckligt. Utåtställda armbågar. Tillfredsställande vinkling fram, sämre bak. Bundet steg.
59. *Harris av Barrsäter*. 59 A.A. Ägare: Fru D. Torén.
3 år. Bra brukshundsorlek. Bröst tillfredsställande. Saknar vinkling. Steget mindre gott.

Icke prisbelönade.

- 26, 29, 30, 31, 33, 36.

TIKAR.

UNGDOMSKLASS.

1:sta pris.

12. *Lola*. Ägare: Fru Niklasson, Stockholm.
En 18 mån. gammal, mycket vackert byggd tik, vilken man får hoppas kommer att än ytterligare utveckla sig under arbetet och lämplig utfodring. Har mycket bra bröstdjup, fast rygg och mycket bra vinkling såväl fram som bak. Fjädrande steg.
16. *Segebergs Wossi*. Ägare: Herr Olle Brandt, Stockholm.
Står mycket efter nr 12. Är något för lätt byggd, men med djupt bröst och fast benstomme. Vinklingen bak kunde vara något bättre. Vägvinnande steg.
- 2:dra pris.
11. *Roya*. Ägare: Herr A. M. Walbäck, Stockholm.
Den endast 11 mån. gamla tiken har en spänstig kroppsbyggnad, bra bröstdjup, bra benstomme och god vinkling. Är mera till sin fördel vid ihållande rörelse.
- 3:de pris.
10. *Daisy*. Ägare: Köpmann T. Andersson, Stockholm.
En ännu mycket lös, överbyggd tik, något för lätt. Är kohasig och saknar vinkling. Bundet trav.
13. *Lady*. Ägare: Fru Elsa Johansson, Stockholm.
18 mån. Icke ännu fullt utvuxen. Överbyggd och med otillräcklig vinkling. Stel trav, särskilt bak. Något överbett.
18. *Spanna*. Ägare: Apotekare Gunnar Samuelson, Stockholm.
10 mån. En mycket kraftig tik. Bröstet djupt och dess främre del tillfredsställande. Icke tillräckligt vinklad, särskilt bak. Påskjutning saknas.
14. *Segebergs Peggy*. Ägare: Herr Herman Gråhns, Stockholm.
15 mån. En spänstig tik, men med knappa längdproportioner. Vinklingen som hos nr 18. Djupt bröst. Bundet trav.
15. Icke prisbelönad.
19. " " "

ÖPPEN KLASS.

1:sta pris.

41. *Sankta Nella*. Ägare: Fröken Julia Andersson, Stockholm.
2 1/2 år. En mycket kraftig tik med god kroppsbyggnad, dock skulle jag önska huvudet något ädlare. Väl avvägd, utmärkt vinkling och mycket bra steg.
45. *Tessy*. Ägare: Plåtslagare K. J. Pettersson, Stockholm.
En väl avvägd tik, bröstets djup ävensom dess främre del bra, men armbågarna något utåtställda. Vinklingen fram och bak mycket bra. Vägvinnande steg.
47. *Sampa av Högliden*. Ägare: Friherrinnan Agathe Lagerfeldt, Stockholm.
En 2 1/2 år gammal, väl avvägd tik, tillräckligt kraftig och med djupt bröst. Något kohasig. Vinkling fram och bak mycket bra, ävensom steget.
44. *Topsy*. Ägare: Exp.-förest. Martin Nyström, Stockholm.
2 1/2 år. Mycket kraftig, även beträffande ryggen. Bra bröst och d:o benstomme. Bak kunde vinklingen vara bättre. Traven tillfredsställande.
58. *Jerry av Barrsäter*. Ägare: Fru Ragni Henning, Stockholm.
3 1/2 år. En väl avvägd tik med god benstomme, kraftig rygg och djupt bröst. Vinkling fram mycket bra, bak tillfredsställande. I trav vägvinnande steg fram, något bunden bak.
16. Se ungdomsklass.

2:dra pris.

39. *Dirix av Gläntan*. Ägare: Mälareästare Carl Ågren, Stockholm.
21 mån. Kraftigt byggd, sluttande kors och tillfredsställande vinkling. Kroppen höjes i trav.
28. *Tobby*. Ägare: Dir. Fred. Arnell, Saltsjöbaden.
En spänstig tik med bra bröst och god benstomme men icke tillräcklig vinkling. Steget något bundet i trav.
37. *Curry*. 423 A.A. Ägare: Järnhandlare Karl Olsson, Västerås.
4 år. En kraftig tik med bra, fast och sluten kroppsställning, men lös rygg. (Enligt uppgift hade den nyss valpat.) Armbågarna något utåtställda. Vinklingen bak tillfredsställande. Bundet trav.
38. *Lady*. Ägare: Reklamtecknare E. G. Rohman, Stockholm.
20 mån. Kraftig tik. Bröstets främre del otillfredsställande, men djupet bra. Tillfredsställande vinkling fram, men otillräcklig bak. Traven icke vägvinnande.
32. *Tejka*. Ägare: Fru S. Dahlqvist, Stockholm.
2 år 4 mån. En något lätt tik med uppdraget ländparti. Kohasig. Vinkling fram tillräcklig, stel bak. Stöter mycket under traven.

3-dje pris.

42. *Bella*. Ägare: Mälarenästare E. A. Tranberg, Stockholm. 2 år. En kraftig och väl avvägd tik, ryggen dock något lös. Vinkling fram tillfredsställande, bak otillräcklig. Icke tillräcklig påskjutning.
46. *Uva*. 851 C. C. Ägare: Fru Anna Lydner, Stockholm. 2 1/4 år. Något för lätt byggt samt kohasig. Bröstets djup tillfredsställande. Vinkling fram tillräcklig men stel bak, vilket påverkar rörelserna i trav.
13. Se ungdomsklass.
14. » » »

ICKE PRISBELÖNADE.

19, 40, 43.

SEGRARKLASS. *Hundar.*

1sta pris.

48. *Leipt av Bali*. 580 C. C. Ägare: Styckjunkare A. Hallin, Stockholm. En 2 1/2 år gammal, mycket kraftig hund med bra längd och god benstomme. Något intryckta armbågar. Den oklanderliga linjen störes i någon mån av den något lösa ryggen. Höjd 65 cm. Bröstet djupt och dess främre del tillfredsställande. Vinklingen mycket bra, varmed också följer ett rent steg och en fjädrande gång. Fullt frigjord trav.

2dra pris.

2. Se ungdomsklass.

3-dje pris.

27. Se öppen klass.

4de pris.

50. *Segeberbos Hasse*. Ägare: Affärsförest. Torsten Ericson, Äppelvikén. 15 mån. Kraftig, bra kroppsbyggnad, ännu ej fullt samlad. God vinkling, men skjuter ut armbågarna något. Vägvinande steg, påskjutningen särskilt bra.

SEGRARKLASS. *Tikar.*

1sta pris.

41. Se öppen klass.

2dra pris.

53. *Segeberbos Zenta*. Ägare: Musikern O. Willerz, Stockholm. 3 år. En mycket kraftig tik med fast, sluten ställning. Har dock i någon mån av den något lösa ryggen. Bringa och bröst oklanderliga. Vinklingen mycket bra. Tiken kommer bäst till sin rätt under gång. Steget är lätt och vägvinande.

3-dje pris.

52. *Tally av Orleans*. 374 B. B. Ägare: Herr A. Edström, Stockholm. 3 1/2 år. En väl avvägd tik med fast rygg och bra, sluten ställning. Bra höjdproportioner. Bröstet djupt och dess främre del bra. Vinklingen mycket bra, varför steget blir vägvinande.

4de pris.

44. Se öppen klass.

Kennel Segeberbo, herr Henry Ebling, 1:a pris i uppfödarklass.

BRUKSHUNDKASS. *Hundar.*

1sta pris.

48. Se segrarklass.

2dra pris.

54. *Champion Rudi von Osterweddingen*. 199 B. B., S. Z. 295444. Ägare: Poliskommissarie Oscar Amundson, Stockholm. 5 år. En hund som bibehållit sig mycket bra, med sluten, torr kroppsbyggnad och fast rygg, vilken dock kunde vara något längre. Proportionerna kunde vara bättre. Hunden är 67 cm. hög, en höjd som

gör sig särskilt märkbar på grund av hans knappa längd. Eljest utmärkt och vinklingen särskilt god. Traven är lätt och vägvinande.

3-dje pris.

27. Se öppen klass.

BRUKSHUNDKASS. *Tikar.*

1sta pris.

53. Se segrarklass.

2dra pris.

42. Se öppen klass.

För bästa unghund nade uppställdes ett hederspris, vilket tilldelades tiken nr 12 Lola.

UPPFÖDAREKLASS.

1sta pris.

- Kennel Segeberbo. Herr Henry Ebling, Stockholm, för nr 14 Peggy, 16 Wossi, 27 Graff, 50 Hasse och 53 Zenta.

2dra pris.

- Kennel av Barrsäter. Fru D. Torén, Stockholm, för nr 1 Roy, 7 Odin, 58 Jerry och 59 Harras.

Till styrelsen och dess medlemmar uttalar jag mitt tack för angenämt samarbete och god hjälp, särskilt till ringsekretären, Herr Axel Hellgren, och jag tackar ävenledes utställarna för god ordning och disciplin under utställningen.

Söndag afton hölls klubbssammanträde, vid vilket prisutdelningen förrättades av Fru Torén. Med dans, god mat och dryckjom förgick tiden på ett så angenämt sätt att klockan blev 2 innan vi bröto upp.

L. Bodenstab.
Auktoriserad domare i S. V.

Champ.
Rudi von Osterweddingen.

S. K. K. S. 199 B. B., till avelstjänst för lämpliga tikar, importerad. Av Tysklands bästa blod. 1:a pr. segr. kl. 1:a pr. bruksh.-kl. och championat S. K. K. Sthlm 1929. — Närmare medd. poliskommissarie Oscar Amundson, Polishuset, Stockholm. Tel. Kungsh. 33630.

Hårda tag och skarpa smällar

väckte de intet ont anande Linborna i Södertäljetrakten ur deras fridfulla söndagsslumner. Vad var å färde, tänkte nog många för sig själv. Gjorde möjligen någon ny Nordlund sin entré i deras lugna trakt? Det låt verkliga inte bättre, ty hudsall och revolverskott är ju en så pass utpräglad kriminalistisk musik, att man kan misstänka på det värsta.

Nåja, när de goda invånarna kryptit i sin Collins etta och varsamt avancerade mot det dramatiska stället minskades förmodligen efter hand skräcken. Det var nämligen endast Svenska Schäferhundklubben Södertäljevadning, som valt trakten till uppmonstring för en tävling, närmare bestämt söndagen den 18. augusti. Redan från början kan påpekas, att tävlingen var synnerligen väl organiserad och det är ett nöje att kunna konstatera det stora intresse, som finns för saken i det gamla hederliga Tälje. Herrarna Brandt och Nygren stodo för arrangemangerna vid tävlingen — på ett mycket förtjänstfullt sätt — och fru Dagny Torén hade slagit upp sitt välforsedda visthus på vid gavel. Att fru Torén med stort intresse och bravur uppträder på tävlingsbanan är allom bekant och att hon som värddinna firade en lika stor triumf intyga säkerligen alla, som hade nöjet deltaga vid hennes agnenäma taffel.

Elva hundar deltog i tävlingen. Domare voro: överkonstapel A. Johansson, polisman E. Stohm samt undertecknad. Helhetsintrycket av tävlingen var i korta drag

— att fru Toréns Harras gjorde dagens bästa skottfasthet och dagens bästa vattenarbete. Blev tvåa i segrarklass.

— att polisman Löfgrens Buck vann segrarklassen med 286 1/2 poäng, gjorde dagens bästa spår samt transport av figurant.

— att Hellgrens Greif på grund av skadad tass blev sist i segrarklassen.

— att landsfiskal Gråbergs Björn missade i skottfasthet, men gjorde dagens bästa slagfasthet samt uppsökande av figurant. Placering: fjärde i segrarklass.

— att E. Olsson med Betzie var dagens mest humoristiska tävlingsförare. Betzie gjorde dagens bästa ståndskall för figurant samt näst bästa saktstövning och var absolut överlägsen i att tugga på apportbocken. Blev trea.

— att S. Nilssons Spej i öppen klass hade de flesta dagens bästa-resultat i linförlighet, sättande, läggande, fritt hopp

Tablå över resultat vid Svenska Schäferhundklubben

Hundens		
Namn	Ägare	Förare
Högsta möjliga poäng		
Segrareklass		
Buck	C. Löfgren	Ägaren
Harras av Barrsäter	Dagö Torin	Ägaren
Betzia	E. Ohlsson	Ägaren
Björn	O. Gråberg	Ägaren
Greif	A. Hellgren	Ägaren
Öppen klass		
Peggy	A. Thorberg	Ägaren
Spej	S. Nilsson	Ägaren
Zurry	E. Hultman	Ägaren
Nyborjarklass		
Bella	E. A. Tranberg	Ägaren
Roy	L. Johansson	Ägaren
Leddy	S. Odellius	Ägaren

över häck samt sakstövning. Men fick O i skottfasthet, blev alltså ej godkänd. Tvåa i öppen klass.

— att A. Thorbergs Peggy utförde dagens snabbast genomgångna appellovning. Tack vare Peggys oerhörda rotationsförmåga. Hon gjorde även dagens bästa bevakning av figurant samt näst bästa spår. Peggy vann den öppna klassen med 260 poäng.

— att E. Hultmans Zurry säkerligen vore tacksam för mer träning, i vilket fall hon säkerligen kommer att gå långt. Blev nu trea.

— att L. Johanssons Roy nyborjarklass gjorde dagens roligaste hopp över häck, vilken hon tog på längden i stället för på tvären. Hade dagens näst högsta fart på spåret, uppskattat till cirka 90 km. i tim. Blev tvåa.

— att Odellius Leddy troligen var den yngsta hund, som någonsin uppträtt på en skyddhundstävling. Endast 8 må-

tävling med skyddshundar i Södertälje d. 18 aug. 1929.

Läroföret	Medelpoäng i										Summa	Summa Summan	Pris											
	Appellmoment					Skyddsarbete																		
Rätt vid sidan	Stående	Liggande	Skall	Platsgående	Apportering	Hopp över häck	Kriteriepröfning	Summa	Spårning	Sakstövning	Värnarbete	Summa	Uppskånde av fig.	Ständskall för fig.	Transport av fig.	Överfall	Ställ. av föremål för fig.	Merkländare för fig.	Bevakning av fig.	Skottfasthet	Summa	Summa Summan	Pris	
6	12	6	6	12	18	18	18	18	114	24	30	18	72	12	18	18	18	24	18	24	150	336		
5	11	5	6	10 ^{1/2}	18	14	16	16	101 ^{1/2}	23	25	17	65	9	4	18	17	19	15	14	24	120	286 ^{1/2}	I
3	6	2	2	2	18	12	10	12	67	19	10	16	45	9	14	16	18	22	16	16	24	184	246	II
3	5	3	3 ^{1/2}	6	18	10	9	11	68 ^{1/2}	15	8	12	35	9	16	13	15	17	8	11	23	112	215 ^{1/2}	III
5	8	1	3	7	18	10	12	14	78	2	8	14	24	11	16	5	16	21	15	12	0	96	198	IV
3	7	3	4	7	18	10	10	0	62	0	23	15	38	9	7	8	12	12	9	8	20	85	185	—
5	9	4	5	9	18	14	15	12	91	20	20	16	56	8	9	13	17	22	10	15	19	113	300	I
5	10	6	6	1/2	17	13	17	16	90 ^{1/2}	11	27	14	52	9	11	12	12	12	5	0	08	210 ^{1/2}	—	II
4	8 ^{1/2}	4	4	3	18	8	12	12	73 ^{1/2}	16	10	9	35	4	10	14	15	14	13	7	16	93	201 ^{1/2}	III
3	5	3	4	5	18	8	8	6	60	19	6 ^{1/2}	13	28 ^{1/2}	4	9	15	15	17	7	14	21	102	200 ^{1/2}	I
4	7	2	1 ^{1/2}	7	0	9	8	5	43 ^{1/2}	16	20	16	52	7	6	2	8	18	0	6	20	67	162 ^{1/2}	II
2	3	1	3	6	0	4	3	0	22	4	7	10	21	5	8	11	8	4	7	2	0	45	88	—

nader gammal. Hon satte världsrekord i fart på spår med 100 km. jämnt. Det vore en hund, som Erik Westerberg kunde ha med sig. Vid apporten ville Leddy göra väl. Gjorde två saker på en gång. Det ena var att apportera, det andra var någonting ännu naturligare.

— att herr Tranbergs Bella vann nyborjarklassen med 200 1/2 poäng. Att "husse" blev så glad, att han vid kraftkalaset skänkte en grundplåt och satte igång med insamling till en sportstuga. Stugan har redan fått det "sprituella" namnförslaget "Tranberget".

— att kraftkalaset var mycket lyckat och trevligt.

— att Johanson till lunchen åt tio smörgåsar och 6 biffar.

Dagens bästa resultat i domarklass.

— att det nu får vara nog för denna gång.

Stockholm i augusti 1929.

Oscar Björklund.

Skyddhundstävlingen å Järva den 22 sept. 1929.

Prisdomarberättelse.

Aldrig har Schäferhundklubben haft en sådan samling topphundar i skyddhundgruppen som nu, och det är fråga om någonsin en svensk klubb över huvud taget haft det. Topphundar ha funnits förr, men icke så många på en gång. Man kan på förhand inte ens gissa vilken hund, som kommer att vinna. Det beror på småsaker: förarens eller hundens tillfälliga disposition tävlingsdagen eller på rena tillfälligheter. Vi ha framstående förare och framstående hundar; skulle vi ställa upp ett fem-mannalag, är jag övertygad om, att vi skulle kunna utmana vilken schäferhunds- eller brukshundsklubb som helst, och att vi ej skulle behöva skämmas för resultatet. Annu tävna alla dessa hundar i segrareklass, men det är numera bara en tidsfråga, när den ena efter den andra åker upp i championklass. Och då få vi konkurrens och tävling även i denna klass.

Vi torde ha all anledning att vara belåtna med de resultat som uppnåtts. Men låtom oss därför inte stanna och känna oss så säkra, att vi icke fortsätta arbetet! Fortsätt, ärade tävlande, ty genom edert samvetsgranna arbete och edra vunna erfarenheter föra ni schäferhundsaken framåt. Och ju flera vi få med oss i tävlings- och utbildningsarbetet, desto bättre, ty

schäferhundsavel är brukshundsavel!

Sätt ett tjockt streck under de orden och glöm dem aldrig!

Återkommande till tävlingen var deltagandet i öppen klass svagt, endast en hund. Det har alltid varit likadant, även nu, fastän vi fått en ny provningsordning. Men att detta är ett fel torde vara tydligt, och det kan endast avhjälpas genom ett höjande av fordringarna för uppflyttning i segrareklass.

Deltagandet i nyborjarklass var bra och de deltagande hundarna gävo goda löften för framtiden. Alla blevo godkända, vilket ju i sig självt är ett gott tecken.

Angående hundarnas prestationer i tävlingen hänvisas till

tabellen, som ger betygssättningen i de olika momenten. Som man ser, är poängskillnaden mellan de fem första hundarna oväsentlig, de ligga alla i en och samma klass, och vilken som helst hade kunnat bli segrare. Den här gången blev det Jack, vilket å andra sidan icke var en tillfällighet utan resultatet av ett långt och traget och intresserat arbete. Både herr Nord och Jack voro i form den dagen, och detta tillförsäkrade dem segern.

Som tvåa kom Greif, heller ingen tillfällighet, ty följande söndag lyckades Greif på en annan tävling slå Jack!

Trea blev Harras, som hade ett stortartat manarbete, och med blott 1/3 poäng sämre resultat kom Buck som fyra. Morrgan placerade sig denna gången som femma, men han kommer väl igen!

Blåddrar jag i protokollet, ser jag, att Jacks svagheter voro: skällande på kommando, sakstövning (endast ett föremål) samt spårning (2 påsläppet). Greifs svagaste sidor voro: bevakning av figurant och ståndskall för figurant. Harras var relativt svag i appellen, troligtvis beroende på, att han icke hade sin vanliga förare och hittade i sakstövningen endast ett föremål. I spårningen gick han först ut efter 2. påsläppet, men han rodde som sagt upp sig i manarbetet. Buck var svag i ståndskallet, tuggade på apportbocken vid apportering över plank, hittade endast ett föremål under sakstövningen och gick spåret först efter 2. påsläppet. Han blev vid spåret distanserad av en person, som kom in i närheten, men han var också trog och det behövdes väl många kommandoord för att få honom ut. Morrgan släpade något efter vid sprängmarschen, hade ett dåligt skall, ståndskallet icke riktigt bra, skottfastheten ej heller förstklassig och han hittade endast ett föremål under sakstövningen. Graff missade totalt i sakstövningen, och gick spåret först vid 3. påsläppet. Fastän han redan två gånger gått hela spåret, gick han ut lika villigt och energiskt vid 3. påsläppet, och den gången hittade han! Bevakningen av figurant var något svag, och han reste sig upp under platsliggandet. Betzies appell var rätt svag, och hon misslyckades i platsliggande och återkallade från figurant. Betzies bästa prestation var spårarbetet, som hon skötte mycket bra. Segerbos Buck uppnådde icke poäng till segrareklass och behöver ännu åtskillig träning för att kunna göra sig gällande i segrareklassen.

I öppen klass tävlade Bella ensam och fastän hon missade i spårning, skötte hon övriga moment så bra, att hon åkte upp i segrareklass. Skottfastheten var utmärkt, där-

Tablå över resultaten vid Svenska Schäferhundklubbens

Hundens		
Namn	Ägare	Förare
Högsta möjliga poäng		
Segrareklass		
Jack av Abbo	A. Nord	Ägaren
Greif	A. Hellgren	Ägaren
Harras av Barrsäter	Dagny Torén	A. Brandt
Buck	C. Lågren	Ägaren
Morgan	D. Hjertkvist	Ägaren
Segeberb Graff	H. Eibling	Ägaren
Betzle	E. Ohlsson	Ägaren
Segeberb Buck	T. Ericson	Ägaren
Öppen klass		
Bella	E. A. Tranberg	Ägaren
Nyborjarklass		
Warro	A. Lind	Ägaren
Trygg	S. Osterman	Ägaren
Kaiser	A. Åkerlund	S. Sund
Segeberb Zenta	O. Willerz	Ägaren

emot återkallandet från figurant svagt. Varför tycker hon ej om att sätta sig och lägga sig? Hoppen voro något svaga. Nyborjarklassen var en angenäm bekantskap med hundar, som vi säkert få se igen på tävlingsbanan. Prestationerna voro på det stora hela taget mycket goda, vilket poängsummorna till fullo utvisa. Etta blev Warro, som visserligen misslyckades i spårning och platsläggande, men som dock med genomgående goda betyg åkte upp i täten. "Sittande" och "lågande" tyckas vara Varrors specialitet, men hans manarbete var också genomgående bra. Trygg tuggar vid apportionering och misslyckades i spårning och ställande av figurant. Bra i appellen, ståndskall och skottfasthet. Kaiser misslyckades i skall och spårning, svag i sakstövning och ställande av figurant. Appellen annars genomgående bra, fastän han vid apportionering bör ha större fart. Zenta klarade

tävling med skyddshundar vid Järva den 22 sept. 1929.

Läningsort	Medelpoäng i														Summa	Summan	Poäng		
	Appellmoment				Skyddsarbete				Medelpoäng i										
Pröv vid julen	Strände	Lagande	Platsläggande	Apportionering	Hopp över back	Riktning över balk	Summa	Spårning	Sakstövning	Vårtenarbete	Summa	Uppläggande av fig.	Uppställning för fig.	Transport av fig.	Övertill	Skall av figande fig.	Skottarbete	Summa	Summan
6	12	6	6	12	18	18	18	114	24	30	18	72	12	18	18	18	24	150	356
5 10	5 5	6	18 14 14 17 94	15	10 18 43	11 18 15 16 20 15 15 24	134	271	I										
6 12	5 1/2 5	7	18 13 12 15 93	19	23 13 55	9 13 16 17 21 14	8 23	121	269 1/2	II									
6 10	2 1/2 3 1/2	6	18 12 11 18 86 1/2	15	10 16 44	11 11 16 18 24 17 15 23	135	292 1/2	III										
5 11 1/2	5 5	8	18 13 18 15 98 1/2	12	10 16 38	8 2 16 17 24 17 18 24	126	262 1/2	IV										
6 10	3 4 1/2	2	18 16 14 17 90 1/2	22	10 15 47	10 10 17 10 19 17 14 17	114	251 1/2	—										
6 10	3 4	7	12 12 18 11 83	13	0 15 28	11 11 16 14 23 14	9 20	118	229	—									
4 8	1 3 5	0 11 12 13 56	23	10 5 38	6 13 11 14 16	0 4 17	81	155	—										
3 7	3 1/2 3	6 0 6 11 4 43 1/2	0	8 0 8	8 0 4 9 0 11 5 0	46	97 1/2	—											
4 10	3 4	5 1/2 18 13 9 9 74 1/2	0	18 12 30	10 15 14 17 17	6 8 24	111	215 1/2	I										
4 9	6 6	10 0 9 12 14 70	0	5 10 15	10 13 11 15 20	8 13 28 1/2	111 1/2	196 1/2	I										
5 10	4 3	7 1/2 18 11 13 10 71 1/2	0	3 6 11	4 15 10 14 0 7	6 20	86	168 1/2	II										
5 10	3 1/2 4	0 18 11 12 13 76 1/2	0	5 0 5	7 7 13 14 3 9 4 19	76	157 1/2	III											
3 7	1 4	6 0 7 16 13 57	17 1/2	7 11 35 1/2	6 13 4 11 0 10 4 9	57	149 1/2	—											

spåret bra, men vid sakstövningen hittade hon endast ett föremål. Skallet var icke ihållande, och hon tuggar mycket vid apportionering. Vid linförhållningen visade hon dålig uppmärksamhet, sättandet gick trögt. Resultat: en lyckad tävling och en bra uppvisning av goda hundar och energiska förare. Välkomna igen vid vartävlingen! Stockholm i september 1929. E. Skaar.

ALLA KLUBBENS MEDLEMMAR OCH DERAS FYRBENTA VÄNNER TILLÖNSKAS

God Jul och Gott Nytt År!

Grundregler för uppfostran och utbildning.

Föredrag hållet av C. Conrad, Friedrichshagen, för kursledare inom L. V. Brandenburg av S. V.

Frött efter tyckan av D. T.

För alla levande väsen är arbetet det bästa hälsomedlet och så även för alla brukshundraserna. Det arbete, som skall utföras, är utslagsgivande för den kroppsbyggnad, som bör eftersträvas, bestämmer karaktär och lynnesart och bildar grundvalen för en gynnsam utveckling av rasen överhuvudtaget. Att denna tanke har särskild giltighet inom S. V., bevisar den utmärkta organisationen av kursledare, vilka under sin självuppförande verksamhet göra sitt bästa för att upprätthålla grundsatsen: Schäferhundsavel är brukshundsavel.

Den som skall uppföda, uppfostra och utbilda en hund, måste känna de grundvalar, på vilka han skall uppbygga den måsterzilla uppfostrings-, behandlings- och utbildningskonsten. Allt för ofta blir arbetet vid utbildningskurserna resultatlöst, emedan många amatörer ha uppfött, uppfostrat och behandlat sina hundar felaktigt hemma hos sig och under utbildningens gång fortsätta därmed, så snart hundarna lämnat övningsplatsen. Så mycken olydnad och handskygghet och t. o. m. feghet vid manarbete kan ofta få sin förklaring av detta felaktiga behandlingssätt. För att denna felaktiga, som ofta icke blir tillräckligt beaktad, skall kunna motarbetas, måste kursledaren se sin främsta uppgift däri att göra klart för förarna, hur värden ter sig i hundens ögon och hur hans anlag göra sig gällande. Vidare är det varje hundägares plikt att ge sin hund en sådan förnämlig uppfostran, att hunden höjer sig ur sin djuriska atmosfär och blir en nyttig varelse i det mänskliga samhället. Efter denna korta inledning kommer jag nu till det egentliga ämnet.

Jag kommer emellertid icke att tala om hundens dressyr i egentlig mening utan om hans utbildning, liksom man, då det gäller konstnärer av vilket slag det vara må, icke kan tala om hans dressyr, utan helt enkelt om att han erhåller sin utbildning.

Dressera låter alltid illa och hårt som något med våld påtvingat. Vi önska emellertid icke framkalla en arbetsläv utan en glad kamrat, vars läroår vi icke få göra till ett lidande. De skola istället bli till en period, under vilken hunden skall kunna samla obetingat förtroende för sin herre

och förare. Härigenom åstadkommes arbetsglädje och orubblig hängivenhet. Vad måste då i första hand en lärare behärska, om han skall kunna undervisa andra och med framgång utbilda hundar? Han måste i grund förstå hundens själsliv, vägen att nå kontakt mellan människa och hund samt betydelsen av hundens sinnesförmåigheter i och för själva utbildningen.

Man kommer genast hundens själsliv närmare, om man sysselsätter sig med frågan: "Kan hunden tänka?" Detta är ännu i dag en omstridd fråga. Klarläggandet härav försvåras därigenom att även för vårt arbete och vår strävan med hundarna måste dragas en gräns: så här långt men icke längre. Men just därför att vi icke kunna tränga djupare in i hundens själsliv, duger det inte att utan vidare påstå: "Hunden kan icke tänka", ty därigenom skulle vi göra honom till en maskin, som endast behövde dragas upp för att fullgöra sitt arbete.

För att nyborjaren beträffande denna sak icke skall gå till verket med förutfattad mening, är det bäst, att han från början ställer sig neutral till frågan om hunden kan tänka. Sedan får han steg för steg arbeta sig fram till vissheten, att hunden befinner sig på ett och samma utvecklad sinnesförmåigheter i första hand är kallad att ge oss en inblick i djurens själsliv.

Även i andra avseenden är denna frihet från förutfattad mening av betydelse ej blott för nyborjaren utan även för hunden. Människan är nämligen allt för benägen att straffa hunden för alla hans mindre lämpliga handlingar, vare sig människan har föranlett dessa genom felaktig behandling eller icke. Man blir förtedd till detta missgärda därigenom, att man tilltro hunden samma förstånd, som man själv är i besittning av, men som allt för ofta fattas, så snart det gäller att utmåla hundens straff. — Kom aldrig vid ett sådant tillfälle med det allt för vanliga uttrycket: "Hunden vet så väl, vad han har gjort." — Detta uttryck tjänar oftast blott som en ursäkt för alltför kraftig åga. Ni måste alltid benämna Eder och undanröja orsakerna till att hunden begår icke önskvärda handlingar. Från hundens ståndpunkt är, väl att märka, alla hans handlingar ändamålsenliga med hänsyn till vad som för tillfället förefaller fördelaktigt. —

Jag har under årens lopp genom iakttagelser i djurvärlden gjort mig stor möda att komma frågan om hundens tankeliv närmare. Mina iakttagelser ha omfattat alla skapade varelser i guds fria natur, som äro utrustade med sinnesorgan, vilka

kunna emottaga intryck av yttrevärlden och föra dem vidare till hjärnan. Det har då visat sig, att alla dessa varelser kunna visa prov på viljelstringar, vilka utlösa handlingar, som alltid äro ändamålsenliga. Att känna denna ändamålsenlighet eller redan i förväg inse densamma och handla i enlighet därmed måste ha sitt ursprung i det centrala nervsystemet. Detta förutsätter sålunda en tankeverksamhet, som är olika högt utvecklade hos olika arter.

När jag påstår, att alla hundens handlingar tjäna hans egna intressen, så stödes detta påstående på erfarenheter, som vilken uppmärksam hundägare som helst kan samla. Ett litet exempel erbjuder den vaksamma hunden, som icke ger skäl för att behåga oss, utan helt enkelt därför att han i den annalkande främningen ser en fiende och ett hot mot det egna boet. Skallet eller morrandet är upptakten till kamp och har till ändamål att varna motståndaren. Detta i sin tur har sitt ändamålsenliga ursprung i en viss avsikt att driva bort motståndaren för att om möjligt undvika kamp, vilken ju även kan få en för hunden olycklig utgång, om denne icke känner eller kan uppskatta motståndarens styrka.

Ett kapitel för sig bildar vår möjlighet att uppföra hundens intelligens. Det kan icke förnekas att vår hund kommer till världen med vissa anlag, vilka kunna strävas eller dämpas allteftersom hunden blir behandlad. Ju mer vi låta hunden vara med oss och sysselsätta oss med honom, ju större blir möjligheterna till förståelse mellan ägare och hund. Hålla vi honom skild från oss, inspärrad i hundgård, kan han icke samla de erfarenheter på vilka livet är uppbyggt eller anpassa sig efter oss för att lära sig förstå våra önskingar och vanor. Hans anlag och själ bli lidande härpå, och första steget till degenerering är taget. För att sträva brukshundsegenskaperna fördras fri rörelse i naturen och intim beröring med det för hunden högsta väsendet, husbonden. Därför bort med hundgårdssavel. Denna har av vår främste schäferuppfödare brännmärkt såsom ledande till alla brukshundrasers undergång.

Vilka medel stå då till förfogande för människans inverkan på hunden? Våra hjälpmedel äro röst och tecken. Med vårt meddelva vi hunden våra önskingar och befallningar. Genom stämmans tonfall uppmuntra vi de av hundens instinktiva handlingar, som motsvara uppfostrans ändamål, och undertrycka sådana som strida däremot. — Ofta underlödas röstens uttrycksmedel med gester eller tecken. När så dessa rörelser ofta upprepas i förening med ett visst kommando, kan till sist tecknet vara tillräckligt, för att hunden skall

förstå. Grundbetingelsen för att utbildningen skall lyckas är tydlig skilnad i tonfallet, alltid samma kommando och tecken eller sätt att uppmuntra och ständig konsekvens i det som fördras. — Piskan och andra tortyrinstrument ha härvid ingen uppgift att följa.

Särskilt betydelsefulla för utbildningen äro de av hundens sinnesförmåigheter, på vilka vi kunna utöva ett omedelbart inflytande, d. v. s. hörsel- och synsinnet. På det viktigaste, luktsinnet, kunna vi blott medelbart inverka. Schäferhundens hörsel i synne är genom de upprättstående öronen särskilt väl utbildad, så att den icke blott kan uppfatta ljud på de längsta avstånd, utan även kan uppfatta vad som försiggar i ägarens inre, i den mån detta kommer till uttryck i röstens nyanser. Genom den ständiga samvaron med sin herre har hunden mycket snart lärt sig att av husses röst utrona hans sinnesstämning.

Vid ordnat utbildningsarbete skall man dock ej riskera att förvirra hunden med allt för fina nyanser i rösten. Denna skall motsvara "socker" eller "piska" och ett i båda riktningarna energiskt och bestämt uttalande har nästan alltid ett korrekt utförande från hundens sida till följd.

I omedelbart sammanhang med hörseln står synsinnet. Båda arbetar hand i hand och vid längre hundens utbildning kan det ena av dessa sinnen åsidosättas vid vissa övningar. Vid t. ex. platsliggande kan man låta kommandoordet åtföljas av handrörelse. Efter någon tid märker man att hunden utför handlingen huvudsakligen på tecknet och så småningom kan man låta kommandot helt bortfalla. Med hänsyn till denna hundens benägenhet att kombinera kommandoorden med de rörelser, husbonden utför, måste denne vara mycket nogra med sitt uttalande så att icke missförstånd uppstår mellan förare och hund. Det är t. ex. en dålig vana hos många förare att gå den inkallade hunden till mötes eller draga honom till sig genom att fatta i halsbandet e. dyl. Detta är att framkalla precis motsatsen till vad man önskar. Hunden kommer att försöka undandraga sig den mot honom kommande rörelsen, även om den endast sker med handen. Det är nämligen en rasgenskap hos schäfern att undvika eller kringgå allt vad som kommer emot honom, varvid synsinnet tjänar som förmedlare. Vid början av manarbetet får figuranten, med hänsyn till denna tendens hos hundarna, icke gå anfallsvis tillväga utan genom att vända sig till flykt inge den unga hunden mod att själv angripa. — Hundens synsinne är ej så väl utvecklat som hörseln, dock kan man i ögat avläsa glädje och sorg, hälsa och sjukdom, tempera-

ment eller indolens, godhet eller ilska. Genom att noga iakttaga detta kan man ha god hjälp vid utbildningen.

Hundens känslsinne kan man med fördel begagna sig av vid inlärandet av linforighet, platsliggande, sättande och hoppande. Hunden lär sig därvid att det är angenämare och bättre för honom att gå fot, lägga sig, sätta sig eller hoppa, än att bli utsatt för den smärta eller det obehag, som uppstår av rycket i linan eller trycket mot land eller rygg. Det är härvid utomordentligt viktigt, att man icke för tidigt avstår från linan eller slutar med tryckningen i samband med kommandot, ty hunden begagnar sig i så fall av tillfället att "slå sig lös". Långsam stegring av fordringarna och stort tålmod är här som alltid det viktigaste. — Med känslsinnet sammanhänger även den viktiga iakttagelsen, att hunden under utbildningsarbetet tager lika mycket skada av piska som av för mycket uppmuntran med smek och lek. Piskan förorsakar handskygghet, olydnad och krypighet, för mycket smek förvirrar hunden och utplånar verkan av det nödvändiga och behärskade beröm, som skall utdelas, då hunden riktigt utfört det fordrade.

Det är även viktigt att kunna rätt bedöma hundens sinnesstämning i allmänhet. Denna tar sig tydliga uttryck i spelet med öron och svans. En glatt och frimodigt arbetande hund spetsar öronen och pendlar livligt med svansen. Under manarbetet, vilket bäst motsvarar schäfers natur, kan man på öronens och svansens ställning se hur gärna han går till verket. Under appellens större tvång däremot är det svarare att få fram dessa tecken på tillfredsställelse. Vid spårarbetet kan man följa hundens motande svarigheter eller framgångsrika arbete genom att iakttaga svansens rörelser.

Mest utslagsgivande för hundens livsintressen och för det allmänna praktiska tillämpningsarbetet är hans luktsinnet. Det tjänar till att ofelbart fastställa, om omgivningen är välbekant eller innehåller främmande element och är en säker ledning, då han skall söka upp sin herre eller utarbota ett anvisat spår. Överhuvudtaget är det hundens bästa orienteringsmedel. Tyvärr är det ännu ej tillräckligt utforskat, vilka yttre eller inre inflytelser, som kunna verka mer eller mindre nedsättande på luktsinnet. Därför måste vi akta oss för att döma hunden, när han då och då missar i spårarbetet. Det är i stället vår uppgift att arbeta vidare och så allt mer komma hemligheten med spårsinnet in på livet. Därvid skall man undvika alla överdrifter, om man framgångsrikt vill tjäna saken. Att hunden kan utarbota

anvisade spår t. o. m. under mycket svåra förhållanden, det bevisar verkligheten. Orsaken till att det finns så många motståndare till spårningsfrågan bevisar emellertid även många föräres oförmåga att arbeta i praktiska fall. Humbug, egenmytta och falsk stolthet måste laggas åsido, endast ärligt arbete kan föra oss framåt. —

Till sist några ord om de nödvändigaste egenskaperna hos en förare. Han måste äga en högt utvecklad psykologisk blick och kunna se på tingen ur hundens synvinkel, endast på så vis kan han förstå och göra sig förstådd av hunden. Man kan emellertid icke behandla alla hundar lika, och det är nödvändigt att kunna bedöma var hundens oförstånd eller oförmåga börjar. Osviklig självbehärskning, stark vilja och okuvlig energi äro framgångens bästa vapen. Daglig övning och ständig inverkan vid umgänget med hunden är det rätta medlet. Dock får man ej glömma, att hunden ibland också vill vara hund, d. v. s. få tillfälle att leka och tumla om med sina rasfränder; det utvecklar muskulaturen, stärker leder och senor och skapar självförtroende. — Bemöda dig alltid om stark tankekoncentration under arbetet med hunden. Det går ej an att tänka på alla grenar av utbildningen på en gång eller på försök sticka in ett prov, för vilket hunden ännu icke är mogen. Alla tankar skola ägnas åt den just pågående övningen, med fast vilja att ovillkorligen uppnå det satta målet, ty "jämvilja, parad med högsta förståelse för hunden, äro de rätta egenskaperna hos föraren, honom själv till fördel och till djurets bästa." —

Låt mig till sist sluta med några strofer, vilka ännu i dag äro min ledstjärna, och som nedskrevs i min dagbok, sedan jag under en övning lyckats bekämpa en stor förtret:

Betänk, o människa, din höga uppgift i naturen,
Som ger dig kraft att bli en ledare för djuren,
Att de ej gå förloerade för världen
Och bli till gagn för alla och för egna härden.

Dansk uppmärksamhet.

Dansk Schäferhundklubb, specialklubb under Dansk Kennelklubb, har på årsmöte den 10 november 1929 enhälligt valt Svenska Schäferhundklubben ordförande till korresponderande medlem av klubben.

Elisabets förälskelse.

Elisabet måtte bestämt vara kär. Hur skall man annars kunna förklara hennes uppförande. Hon har hängivt sig åt det mest utstuderade koketteri och värdar sitt svartgrå schäferytte med den minutösaste omsorg, tvättar sig, manucurerar sina klor, speglar sig i kakehugornas mässingsluckor, lägger huvudet behagsjukt på sned, böjer frambenen värdslost gracios, när hon ligger, eller när hon kikar ut genom sitt fönster. Hon måste helt enkelt vara kär. Alla symptomen tala för detta antagande. Men vem är föremålet för hennes omna läga? Det var inte så gott att veta. Inte kunde det väl vara collien Tello, som öppnade alla grindarna, var han kom åt, och som kunde alla tomterna på sina tio klor. Nej, Elisabet var inte precis svag för collien. Hon avböjde också bestämt, när man insinuerade något om hennes känslor för Tello. Och inte kunde det väl vara en ung Grand Danois, som hette Wetan? Nej, han hade sådana grymma ögon, honom gillade hon inte alls, det försäkrade hon. Nog var han stilig för all del, men... Ja, smaken är ju så olika.

Galleriet var ganska skiftande. Där fanns t. ex. taxen Emanuel, satt och kraftig och glänsande svart och inom parentes sagt en verklig hjärtekrossare. När man brydde Elisabet för honom, blev hon litet fnurrig. "En tax, nej, det var då det löjligaste jag hört. Han har ju inga ben." En dag kommo vi emellertid underfund med vem som kunde berömma sig av att ha vunnit Elisabets hjärta. Hon hade stått i fönstret en lång stund. Oavbrutet. Svansen gick som en kvamvinge, ögonen stodo på skaft. Vem kunde det vara, som stod utanför? Vi beredde oss på en verkligt tilltalande hundapparition. Men tänk, därnadanför stod den så varmt åtrådde: en liten ful, lurvig "supp", som absolut inte hade något prästbetyg. Ena örat slokade, svansen hängde en aning på sned, och han hade säkert inte fått någon lagad mat på flera dar, så mager och gänglig såg han ut. Den sneda svansen vittade i ett kör, blicken siggde och frågade: "Får Elisabet gå med ut och gå?" Elisabet vidarebefordrade frågan till hüsse och matte men möttes av ett blankt nej. De gillade inte alls hennes val.

Det är klart att en ung dam av skönhetstyp måste vara mycket uppvaktad. En dag kom det ända därhän, att två yngre herrar kommo att duellera för hennes skull. Det var spetsen Saimo och terriern Yellow, som råkade i luven på varandra, ty båda två hade ett gott öga till Elisabet. Hon

själv mottog nådigt hyllningen, litet överlägsen på sköna kvinnors sätt men inte utan förståelse. Delade sina gracer gjorde hon på sitt vanliga charmerande sätt. Satt Yellow utanför fönstret, fick han en uppmuntrande blick, hade Saimo intagit hans plats, fick han istället njuta av hennes anblick. Olyckan ville emellertid, att de råkade att sitta där båda på en gång. Och då var det fardigt. Båda två ville taga åt sig den vänliga blicken, den graciosa svansviftningen. Mirrrrrr. Mirrrrrr... Och så flögo de i luven på varandra. Ett sådant liv! Hårtussarna roko, hugg och nyp tilldelades. I sitt fönster stod den sköna och åsag duellen. Bravo! gläfst hon. Nya tag! Heja, Saimo. Bättre Yellow!

Tello och den stora danska voro sekundanter, även de voro givetvis mycket intresserade. När det hotade att på förlängt — Saimos vita päls hade redan hummit få en hel del blodstänk — skilde Tello dem åt. Det var nära, han hade blivit inblandad i affären på collien", tänkte Elisabet, i det hon skänkte honom en nådig blick, i allahändelser mera sansad än de där två stridstupparna. Men så klok och oförvagen och modig — här fick blicken en varm glans — som min svarte vän, han som saknar prästbetyg, äro de då inte. Kunna aldrig mäta sig med honom i kurage och uthållighet. Han skulle ha varit med bara! Knappt hade Elisabet tänkt det, förrän hon får se en skugga smyga sig förbi grinden, en svart skugga, som ångsligt söker försvinna. Det såg ut, som om skuggan hade smed svans och ett slokande öra. Det tyckte Elisabet själv, om hon också aldrig ville erkänna det. Men det är underligt i alla fall: från den dagen intresserade hon sig inte ett dugg för sin vän "suppen". M. v. K.

Endast Kvalitetsvaror

Vår jaktrock vore något för Er.

Den är gjord av impregnerat vindtyg med mellanlägg av oljeduk samt kamelhårsfoder. En lösttagbar färskinnskrage ökar trevnaden — och värmen. Pris kr. 73.50.

Militär Ekiperings A.-Bol.

Domareberättelse

från Svenska Schäferhundklubbens bedömning av schäferhundar i Stockholm den 5 maj 1929.

Klubbens ifrågavarande bedömning ägde rum i K. Veterinärhögskolans ridhus, vilket av prof. Gerh. Forssell med vanlig ålskvardhet ställts till klubbens förfogande. Ansutningen var livlig; icke mindre än 28 hundar visades upp.

Jag hade till denna bedömning vidtagit det arrangemanget, att beskrivningen på hundarna omedelbart dikterades ned för en sekreterare och skrevs ut på maskin, i 2 ex., av vilka det ena före bedömningens slut överlämnades till vederbörande hundägare, medan det andra bevarades för att införas i föreliggande berättelse. Arrangemanget kan ju vara lämpligt ur den synpunkten, att hundägarna icke behöva vänta på "utslaget", till dess berättelsen inflyter i klubbens tidsskrift, utan genast kunna få del av domarens omdöme och, där de så önska, jämföra beskrivningarna säs emellan och med de olika djuren, under det dessa ännu finnas kvar på platsen.

Beskrivningarna, i vilka jag med ledning av en utav kommissariatet uppgjord förteckning efterat tillsatt namnen på hundarnas föräldrar, voro i övrigt av följande innehåll och lydelse:

1. *Tell von Greifenburg*, f. den 16 sept. 1926 e. Pilon u. Tusan II. Ägare: Dir. Hellberg, Stockholm.
En kraftig hund med ett något ösdelt huvud. Benstommen bra, bra bröst både framifrån och från sidan sett, ryggen däremot är ej fullt fast, drömen slappa, och ej fullt uppstående, svansen vid rörelse något för krum och något för högt buren, benen väl ställda och ganska väl vinklade men tärna sprätiga. Rörelserna något hunda. Verkar icke fullt orädd, viker för hot. — Outilfredsställande (på grund av skotträdsåla).
2. *Ruff av Ramunder*, f. 9 april 1927, e. Rio u. Ronny. S.K.K.S. 445 A. Ägare: Fru E. Stefenson, Stockholm.
Denna hund är exempel på anlagens ärflighet, den har från modern tagit i arv såväl det skygga väsendet som de utmärkte rörelserna, hunden är icke tillräckligt maskulin i typen men besitter en viss ädelhet i linjer och proportioner. Benstommen något för lätt, mycket stramhet i hållning och upprättande, korset något för plant, mycket goda vinklar och som sagt utmärkte rörelser, blicken osäker och irrande, tänder bra, skygg. — Outilfredsställande (på grund av skygghet).

3. *Roy*, f. 18 maj 1928 e. Roy u. Ducky. Ägare: Fru Lisa Bengtsson, Jakobsberg.
Hunden besitter en viss ädelhet, men har för mycket av vinthund i typen; den smäckra benbyggnaden, det smala huvudet och den långa nosen, allt är egenskaper som tydligen härstamma från Achim von Löwenberg. De i stamtavlan jämval förekommande hundarna Abbo (Hainz) von Marienehe och Roy (av Skinnskatteberg) pläga aldrig lämna dylika egenskaper i arv. Det osäkra, något skygga humöret, ännu dylika egenskaper i arv. Det osäkra, något skygga humöret, från Achim. Hunden har i övrigt en viss spanstighet i typen, god, vacker blick, utmärkt örinställning och bra tänder, korset är fullt och svansen försedd med en svår krum; bra vinklar och rörelser, verkar något skygg. — Godkänd.
4. *Jim* f. 22 nov. 1927 e. Champion Pojken från Sättern u. Vanja II av Orléans. Ägare: Dir. Edvard Eriesson, Stockholm.
En hund av lagom storlek och ganska goda proportioner; rätt ädla kroppslinjer, bra huvud, hals och rygg men fullt kors, svans något för krum, ganska god benstomme, väl ställda och vinklade ben, men något sprätiga tår, rätt goda rörelser. Verkar tämligen skarp. — God.
5. *Buster* f. 5 febr. 1927. (Härstamning ej uppgiven). Ägare: Herr Robert Jansson, Solvägen 4, Enskede.
En kraftig, stöddig hund med hänsyn till sin ungdom, kanske väl tung. Hunden — utan uppgiven härstamning har ett kraftigt hundhuvud, god benstomme och rätt goda kroppslinjer. Benen korrekt ställda och rätt väl vinklade. Men tärna något sprätiga. Ganska goda rörelser, förefaller skarp och bra i humöret. — God.
6. *Riff*, f. 26 mars 1923 e. Borgagårds Prins S. K. K. S. 372 U. u. Dallas Neddy. S. K. K. S. 128 X. Ägare: Fröken R. Johansson, Böbolsgratan 63, Stockholm.
En grov och kraftig men för lågt ställd hund med för litet huvud, rätt goda kroppslinjer med korset otillräckligt markerat. Tänderna defekta och belagda, framtänderna ställda "kant i kant". Bra hals, bröst och rygg, vacker, väl ansatt svans, otillräckligt vinklade bakken. Bakroppens steg till följd härav bundet. Orädd. — Otillfredsställande (på grund av skotträdsåla).
7. *Jerry*, f. 20 aug. 1926 e. Jerr u. Stella. Ägare: Fröken A. Brodin, Ekudden, Djurgården.
Hunden något för liten och lätt för att vara hanhund, uppknipen i veka livet, goda vinklar och utmärkte rörelser, bra tänder, väl ansatt och buren svans, verkar rädd. — Godkänd.
8. *Jack*, f. 16 juli 1925 e. Hedens Varg u. Molly. Ägare: Herr Malmström, Stockholm.
Grov, ösdelt huvud men bra tänder, väl lågt ställd och med hänsyn till sin ungdom för tung i hela typen, ringlad svans, rätt goda vinklar och rörelser, verkar orädd. — Godkänd.

9. *Trygg*, f. 24 juni 1927. Ägare: Fru S. Österman, Skeppargatan 29, Stockholm.
Knollrigt härlag, som förlämnar ett otypiskt utseende, kraftig benstomme och rätt goda proportioner, rätt goda vinklar och rörelser, bra tänder, men ögonen för ljusa; hängövan, som hunden vid bedomningen ej kan förmås resa, svansen ringlad och för högt buren, verkar orädd. — Godkänd.
10. *Roy av Nyborg*, f. 16 april 1927 e. Dick av Sjökulla u. Thekla av Nyborg Dsk. H. S. B. 26972. Ägare: Herr O. N. Grann, Tureberg.
Hunden slapp och mager, tydligen förstörd av valpsjuka, blicken slö och nästan slockad, vänsterörat hänger, goda vinklar och rörelser, men hunden skygg och nervös. — Otillfredsställande.
11. *Musse*, f. 29 maj 1927 e. Jackie u. Kara. Ägare: Fröken Lisa Åberg, Trotsigatan 92, Falun.
En hund med god och tillräcklig rygglängd, uppknippen i veka livet och något överbyggd, pannan något för kullrig. Bra tänder, väl ansatt och buren svans, otillräckligt vinklade bakken och därför kort steg bak. Skarp. — God.
12. *Jack*, f. aug. 1928. (Härstamning ej uppg.) Ägare: Herr H. Rosqvist, Flemminggatan 71.
En hund med ganska goda linjer och proportioner, tillräckligt grov för sin ålder, bra tänder, rätt goda vinklar och rörelser, ett utmärkt skarpt och friskt humör. — Godkänd.
13. *Lappo av Montevosa*, f. dec. 1923. (Härstamning ej uppg.) Ägare: Syster Gertrud Sahlin.
Hunden tunn och mager samt väl liten och klen för att vara hanhund, kroppslinjerna rätt bra men svansen sidoböjd, sporrar på bakbenen, rätt goda vinklar och rörelser, tänderna, ingen egentlig annmärkning. Visar ingen skärpa. Skotträdd. — Otillfredsställande (på grund av skotträdda).
14. *Pierrot*, f. 18 jan. 1922 e. Roy av Skinnskatteberg u. Bissa av Sjökulla. Ägare: Herr Gustav Ahlin, Karlbergsvägen 80.
Värgigt härlag, otillräckligt vinklad bak och därför för korta steg. Hunden väl liten och oansenlig för att vara hanhund, tänderna något belagda, spetsiga tår. Visar ingen skärpa. — Godkänd.
15. *Vira av Ullövad*, f. 5 juli 1925 e. Pojken u. Vanja. S. K. K. S. 498 X. Ägare: Fru Anna Wallin, Wallsta gård, Märsta.
En kraftig, god exteriör med stödig benstomme och stor ädelhet. Tikens är dock något för lågt ställd och kan med svårighet bedommas i rörelse, när hon blivit skadad genom påkörning. Goda tänder, verkar något slö och löj, men ej rädd eller skygg. — God.
52. *Fossey*, f. 16 maj 1928 e. Champion Sultan av Orléans u. Sälkerhemmas Daisy. Ägare: Fröken C. Nordström, Järntorget 38, Stockholm.
En liten elegant tik med förstklassiga rörelser men väl lätt i benstommen samt något svankryggig. Bra tänder. Ringelsvans, verkar något skygg. — Godkänd.

33. *Ulea av Espemoen*, e. Champion Sultan av Orléans u. Pussan av Espemoen. Ägare: Herr Gustav Söderqvist, Stockholm.
En liten tik, väl kort i ryggen och uppdragen i veka livet, bra tänder, rätt goda vinklar och rörelser men för lätt i typen, verkar rädd. — Godkänd.
54. *Kenny*, f. 8 april 1928. Ägare: Styckjunkare A. Almqvist, Storgatan 41, Stockholm.
En tik med vackra, mjuka kroppslinjer och kraftig benstomme, bakroppens rörelser stumma och bundna. Krumsvans. Bra tänder. Verkar orädd. — Godkänd.
55. *Tessy*, f. 15 sept. 1927 e. Flay u. Stintan med bl. a. Rolf von Greifen — hos Bill av Schaferhem och Champion Pojken från Schäferland i stamträdet. Ägare: Herr Karl J. Pettersson, Flemminggatan 56, Stockholm.
En tik med utmärkt ädla kroppslinjer och förstklassiga rörelser, väl mycket uppdragen i veka livet men eljest en verklig ögonfagnad för en schäferhundvän. Bra tänder. Skarp. — Mycket god.
56. *Disa*, f. 14 mars 1926 e. Champion Muek av Orléans u. Aspykske Gigg. Ägare: Folkskollärare Herr Carl Johansson, Björklänge.
En tik med ädla kroppslinjer och god mankresning men något svankryggig. Vinklar och rörelser mycket förstklassiga. Tänderna belagda men eljest felfria. Tikens verkar i hög grad skygg. — Otillfredsställande (på grund av skotträdda).
57. *Clary*, f. 6 juli 1928 e. Hay u. Ulla v. Park. Ägare: Redaktör B. von der Burg, Norra Lidingö.
En liten lätt och spinkig tik med tydliga tecken till nervositet. Bra tänder, bakroppens vinklar otillfredsställande och steget därför bundet. Godkänd.
58. *Donna*, f. 18 okt. 1926 e. Jost u. Iszy. Ägare: Fru Sjöstrand, Birkagatan 24, Stockholm.
Bra tänder. Tunn och spinkig tik samt för lätt i benstomme, svansen sidoböjd, sannolik tillföjd av yttre våld. Vinklar och rörelser tillfredsställande, en viss framåtanda i humöret. — Godkänd.
59. *Carry*, f. 28 juli 1927 e. Wolk (Radolf) Luck u. Talby Dolly. Ägare: Herr Alvar Krogh, Frejgatan 26.
En tik av något spinkig och lätt typ med väl lång nos, väl smalt huvud men eljest goda kroppslinjer samt väl ansatt och buren svans. Goda vinklar och rörelser, har hon tagit i arv efter sin i detta hänseende förmåliga farmor Cita vom Bärenhof. Högerörat slår och kan ej resas. Bra tänder. Skarp. — God.
60. *Donna*, f. 16 aug. 1925 e. Champion Sultan av Orléans u. Ketty.
En lätt och spinkig tik. Uppdragen i veka livet. Bra tänder, goda vinklar och rörelser. Verkar skygg. — Godkänd.

61. *Tonny*, f. 2 sept. 1927. Ägare: Herr John Hissing, Örbý Villastad 4.
Hos denna tik har Achim v. Löwenberg-typen urartat till den rena vindhundstypen, som förlorat nästan alla för schäfer karaktäristiska exteriörsegenskaper. På grund härav, och då tikens dessutom är skygg, kan hon icke godkännas. — Otillfredsställande.
62. *Topsy*, f. — — 1927. (Härstamning ej uppg.) Ägare: Herr Tor Löf, Södermannagatan 29, Stockholm.
Värgigt härlag. Goda tänder. Hängöra böjer. Orädd. Hos denna tik föreligger det här landet allsvnsta förhållandet att rygglängden nästan är för stor i förhållande till kroppshöjden. Det brukar eljest som bekant i den svenska schäferhundstammen vara tvärtom. — God.
63. *Daisy*, f. 4 juli 1928 e. Billie Boy u. Bessie. Ägare: Herr Andersson, Vulkanusgatan 9, Stockholm.
En ej övnen tik med rätt god benbyggnad samt rätt goda vinklar och rörelser. Härremmen lockar sig över länder, vilket gör att man får en falsk föreställning om rygglinjen, som i själva verket är korrekt. Bra tänder. Väl ansatt och buren svans. Verkar ej fullt påttig i humöret, d. v. s. något skygg. — God.
64. *Lady*, f. 10 febr. 1928. Ägare: Fru Rohman, Nybrogat. 71.
En liten lätt och spinkig tik, med ringelsvans. Uppdragen i veka livet. Rätt goda vinklar och rörelser. Bra tänder. Ej skygg. — Godkänd.

Står den svenska schäferhundstammen inför urartning?

Beskaffenheten av det uppvisade hundmaterialet ger anledning till detta spörsmål. Det var nämligen, såsom framgår av förestående beskrivningar, inga kraftiga, starka, oförfärdade försvarshundar, man fick se, utan till största delen bortkomna, hjälplösa, i dubbel bemärkelse klena och svaga stackare, som fördes fram.

Nu är det ju visserligen sant, att man aldrig vet, i vad mån en handfull uppvisade djur äro typiska representanter för den stora hundstammen i det land eller den stad, där uppvisningen äger rum. Men aldeles tillfällig är kvaliteten hos de månstrade djuren aldrig. Den ger alltid i viss mån uttryck åt de rådande avelstendenserna. Och då så är förhållandet, kommer Svenska Schäferhundklubben tydligen icke att under de närmaste åren sakna arbetsuppgifter, däräst den på allvar vill gå in för att rädda stammen från den dekadans, som tydligen hotar.

Att diskutera den mångfald skiftande åtgärder, detta räddningsarbete kräver, kunde vara nog så intressant. Jag skall emellertid inkränka mig till att framhålla tre synpunkter.

För det första fordras här bloduppriskning, men en uppriskning icke med det bleka, svala blod, som i regel flyter hos produkterna av den tyska hög- eller elitaveln (Hoch-

zucht) utan med det alljämt oförfärdade brukshundsblodet hos de schäferhundstammarna, vilka gå och under generationer gått som valpskäl. Vidare kräves det ett antal uppfoärdare, som för rasens skull — utan tanke på ekonomisk vinning eller vinkande utställningspris — lägga an på att avla schäferhundar. Med den verkligt sprudlande intelligens och vitalitet, som vi från början beundrat hos rasen och som vi ännu, dess bättre, då och då se prov på. Och slutligen erfordras det att här i landet skapas ett verkligt arbetsfält för schäferhunden — på ena eller andra området — så att kravet på schäferhundens äglighet och prestationsförmåga städes vidmakthålles av den allmänna opinionen.

I detta sammanhang kan jag icke neka mig nöjet inskjuta en liten parentes, som rör rasens benämning här i landet.

I Svenska Kennelklubbens stamböcker har rasen fått behålla sitt tyska namn översatt. Den kallas här "Deutscher Schäferhund", som följaktligen är dess officiella svenska benämning. Men varför icke översätta namnet? Det tyska ordet Schaf betyder, som bekant, får. Schäfer betyder herde, och Deutscher Schäferhund blir sålunda, översatt till svenska, tysk herdehund. Nu kan det visserligen sägas, att namnet ej betyder så mycket, men härtill vill jag svara, att intet är betydelselöst, som pekar hän på rasens ursprung och bestämmelse. Om man talar om en tysk Schäferhund, så kan detta för den oinvidige betyda vad slags hund som helst, men om man talar om den tyska herdehunden, så förstår en var redan av namnet, att denna hund är skapad för en högre uppgift än att exponera sin skönhet på storstadsboulevarderna. Finna, som äro ett praktiskt folk, ha också insett betydelsen av denna namnfråga. De kalla nämligen rasen för tysk vallhund. Till ledning för de verkligt intresserade schäferhundägarna här i landet skall jag avsluta denna domarberättelse med några allmänna uttalanden rörande bedömning av schäferhundar.

När en icke-fackman betraktar en schäferhund, fäster han sig huvudsakligen vid öronen, svansen och hasvinkeln. Möjligen också vid rygglinjen. Om hunden i dessa delar är all right, så är han en "fött" hund, annars icke.

Fackmannen bedömer hunden ur helt andra synpunkter. Han utgår här, som alltid, från att schäferhunden är en arbetshund och därför framför allt måste besitta de kroppsliga och därför framför allt måste besitta de kroppsliga och själsegenskaper, som arbetet fordrar. Exempel: tänderna måste vara prima, de äro bl. a. hundens vapen, pälsen skall vara tjock och tät, den skyddar mot köld och

der hunden och springer till den förare, som skickat honom ut.

Denna springer då genast mot hunden och försöker att få honom framåt under det han ropar till honom: "fy, marsch-marsch". Mottagaren försöker att locka hunden till sig medelst livliga rörelser bakåt och med armarna.

Det är felaktigt att vilja tvinga hunden att komma medelst "fy", då detta har motsatt inverkan av vad man vill åstadkomma. Ävenledes får den förare, som skickat ut hunden, aldrig taga emot honom, om han vänder tillbaka, utan måste städes genast skicka honom tillbaka. Hunden gör på så sätt den erfarenheten, att det är obehagligt att vända tillbaka till den förare, som skickat ut honom, men att det är angenämt att springa till den förare, som lockar på honom.

Hunden har vänt tillbaka och på grund av ångslan för den avsändande föraren lägger han sig. Lyckas icke den förare, som avsått hunden, förmå honom att gå tillbaka, när han går mot hunden och hotande kommanderar: "fy, marsch-marsch", så går han långsamt fram till hunden, fattar bandet utan att klappa honom samt vänder sig med front mot mottagaren. Denna inverkar ånyo på angivet sätt så länge på hunden, tills hans lust att springa tillbaka får överhanden. Nu släpper den avsändande föraren hunden under kommando "marsch-marsch".

Hunden stannar hos ("klibbar vid") den avsändande föraren. I allmänhet är detta en följd av, att mottagaren icke tillräckligt kraftigt använt sin inverkan, men också ofta av att den ena föraren har sysselsatt sig mera med hunden än den andra. Om detta inträffar, måste avsändaren använda hårdare tvång. Man giver hunden, när man skickar ut honom och samtidigt kommanderar: "marsch-marsch", ett övrigt rapp med piskan på läret. Hunden vill undvika detta slag och springer framåt, alltså i önskad riktning.

Hunden avbryter rapporteringen fullständigt. Äldre hundar, vilka förmåttas av deras tidigare ägare, äro ofta benägna att fullständigt avbryta rapporteringen. På sådana hundar måste man använda hårt tvång (stackelhalsband och långt dressyrkoppel).

Man ställer sig som det angivits i början av beskrivningen av rapportering på korta sträckor. Avsändaren lägger stackelhalsbandet, till vilket det långa dressyrkoppet är fäst, om hundens hals. Mottagarens uppmuntringar falla bort. Avsändaren går med hunden, medan mottagaren håller linan i dess yttersta ända, så långt linan tillåter, vänder sig om och lägger rapporhalsbandet om hundens hals. När han då ropar "marsch-marsch", måste mottagaren give ett kort och

kraftigt ryck i linan. Omedelbart efter denna ryckning — men aldrig samtidigt — ropar mottagaren "hit", i det han samtidigt rör sig bakåt.

Hunden, som dras framåt av ryckningen i linan, kommer nu i regeln att springa till mottagaren, när denna därpå börjar locka på honom. Denne måste då upphöra med tvånget och börja med det uppmuntrande "så är bra". När hunden kommer, måste föraren berömma honom mycket, så att han gör den erfarenheten, att han sålunda kan komma under det hårda tvånget.

Har första ryckningen i linan ingen inverkan på hunden, så måste blixtsnabbt en ny ryckning göras — om nödvändigt flera ryckningar — så ofta, tills detta förmår hunden att springa framåt. Har man uppnått detta, så måste återigen tvånget upphöra och uppmuntran börja. Detta upprepar man nu så ofta, tills man uppnått, vad man åsyftat. Småningom gör hunden den erfarenheten, att han kan undandraga sig tvånget endast, då han frivilligt springer framåt. Man släpper dock ännu icke hunden fri, utan å omse håll låtsar man, som om man utförde de ryckartade rörelserna med linan utan att dock använda taggarna. Uppnår man också på så sätt ett gott resultat, så lägger man efter flera uppreningar bort stackelhalsbandet och den långa linan och övergår till att låta hunden löpa fram och tillbaka utan lina mellan de båda förarna.

Men om hunden återfaller till sitt gamla fel, så börjar tvånget ånyo, så länge tills motståndet är brutet.

Hunden skäller vid rapporteringen. I mycket enstaka fall kan det hända, att hunden skäller under rapporteringen. Det vore felaktigt att med tvång inverka på dessa hundar, som då skulle förlora intresset för rapporteringen. På längre sträckor upphör hunden i alla fall av sig själv med skällandet.

Fel hos föraren, när han sänder ut hunden. Han använder, när han går ut, kommandoordet "fot". Härigenom blir hunden skrämd och hans uppmärksamhet avledes från den stillastående föraren.

Vidare är det felaktigt att låta hunden springa utan rapporhalsband, då hunden, om detta sker ofta, icke lär sig, när rapporteringen börjar. Fästandet av halsan skall vara ett tydligt tecken på, att rapporteringen börjar, alltså en stillföretärande inverkan.

Man får icke glömma att omedelbart efter att hunden avsått hysan lyfta upp högra armen som ett ytterligare tydligt tecken på, att rapporteringen börjar.

tillfälle att förena det nyttiga med med det nöjsamma och vågade försöket att, trots den nära förestående julräskan, utlösa en klubbafon till söndagen den 1 december å Hotel Atlantic. Försöket utföll mycket väl, ty ett stort antal klubbmedlemmar infunno sig till föredraget och nästan lika många (60—70-tal) till den därefter anordnade supén. Och där två eller tre äro församlade — måste man dansa. Så skedde även här — så långt lagen tillät.

Föredraget, som framfördes på ett briljant och medryckande sätt, belystes av ett stort antal väl valda och instruktiva ljusbilder och berörde huvudsakligast upplevelser och erfarenheter från Kapten E:s deltagande sistlidna vinter i Norska arméns övningar och försök med hundar som skickalsdragare under sådana snö- och terrängförhållanden, att inga andra transportmedel hittills visat sig kunna med fördel komma ifråga. För klubbens medlemmar blev föredraget av så mycket större intresse som det visade sig, att under försöken så gott som uteslutande schäferhundar kommit till användning, och att dessa bestått även mycket svåra prov på ett fullt tillfredsställande sätt. Rent sportligt har användningen av schäferhunden som dragare i tävlingar nerigen populärt under de senare åren och resulterat i tävlingar även i denna genre. — När kommer första tävlan av detta slag att äga rum inom Svenska Schäferhundklubben?

Svenska Schäferhundklubben stannar i stor tacksamhetskuld till Kapten Edström för denna utmärkte orientering rörande en sport, som med all säkerhet inom överskådlig tid kommer att bli lika populär här hemma, som den f. n. är i våra grannländer Norge och Finland. H-n.

Prisdomareberättelse

över Svenska Schäferhundklubbens rapporthundstävlan den 6 oktober 1929.

Svenska Schäferhundklubben avhöll den 6 sistlidne oktober tävlingar för rapporthundar och hade klubben uppdragit åt underdecknad att därvid fungera som domare. Det är alltid ett nöje att övervara klubbens olika tävlingar, ty det sjuder av intresse och arbetslust, och är det också tack vare detta, som klubben kunnat nå sina resultat. Svenska Schäferhundklubben kan därvid stå som föredöme för sina närbesläktade klubbar, hos vilka det ej skulle skada, om intresset finge sig en liten upprykning.

För att emellertid övergå till själva rapporthundstävlingen, så kan i detta fall en kritik lämpligen hållas synnerligen

generell. Det visade sig nämligen att hundarna denna gång utförde sitt rapporthundarbete utan att klicka och på ett i allo förtjänstfullt sätt. Med appellproven däremot var förhållandet något annorlunda. Totaltrycket av appellen måste sägas vara skälligen svagt, och höjde sig prestationen ytterst sällan över medelmåttan men var i stället oftast under. Någon bestickande prestation såg jag knappast av appellmomenten. Karaktärsproven voro i stort ganska goda men kunde dock varit bättre. Totalomdömet blir alltså rapporthundarbetet särdeles gott, karaktärsproven tämligen goda, appellproven svaga.

Här nedan följa mina små protokollanteckningar beträffande de olika hundarna.

Arco, förare herr S. Jansson, visade sig i appellen särskilt svag i momenten "läggande" och "plattliggande i grupp", varom bitörande nollor i protokollet bära sitt tydliga vittne. Hans bästa appellmoment var "häckoppet". Karaktärsprovets två första moment rätt så bra; det tredje svagare. Rapporteringen mycket god med ett i allo korrekt utförande. Med 76 poäng belade Arco I. pris.

Leibt, förare styckjunkare Hallin presterade det bästa appellarbetet av hundarna, utan att detsamma höjde sig till någon nämnvärd standard. Karaktärsprovets två första moment godkända. Det tredje däremot uppvisar nolla i protokollet. Detta är emellertid ej märkvärdigt, då man betänker, att Leibt tidigare är utbildad till skyddshund, och där till en mycket god sådan. I rapporteringen var Leibt den svagaste av hundarna. Redan vid frisparet störde "tyandet" och pisknar-tandet för hundens hållande i styr förhållande ej heller intrycket. Leibt ville ej gå ut vid "rapporteringen från hjälpföraren till föraren" utan kom först tillbaka och måste med ideliga "marsch-marsch" samt piskåthutning fås iväg. Samtliga rapporthundmoment utfördes emellertid. 2. pris med en poäng av 76.

Roy, förare fröken E. Rolf, visade med undantag av hopen genomgående svag appell. I karaktärsprovets tre första moment visade han acceptabla prestationer, men svek i det tredje. Rapporteringens frispar och "rapportering från hjälpföraren till föraren" utfördes mycket bra. Dess tredje moment acceptabelt. Poäng 69.

Och så slutligen. Visserligen heter det "världen är av kvinnor full" etc., men det förhållande torde näppeligen stå sig, om damerna mera allmänt skulle såsom här var fallet i egenskap av förare eller hjälpförare, genomvåta traska omkring i lägskor och silkesstrumpor en kall och disig oktoberdag från arla morgonstund till sena kväll. Skulle icke en tjockare sko och dito strumpor vara lika, eller rättare mera elegant vid en sporttävlan? Förlåt min fråga!

Till sist ett hjärtligt tack till funktionärer och medhjälpare för god hjälp.

Stockholm i oktober 1929.

Gösta Wahlstedt.

Utbildning av rapporthundar.

ARTIKEL II. — Av Oberleutnant v. Heygendorff.

Översättning från tyskan av E. S.

Vi fortsätta härmed offentliggörandet av instruktion för utbildning av rapporthundar i tyska armén enligt Oberleutnant v. Heygendorffs intressanta bok om signalväsendet. Svenska Schafelhundklubben har offentliggörande v. Heygendorff erhållit benäget tillstånd till detta offentliggörande. Fortsättning följer i efterkommande häften av tidsskriften. Vi hoppas på detta sätt kunna ge klubbens medlemmar en fullständig instruktion för denna utbildning.

RAPPORTFÖRING EFTER TERRÄNGMINNE.

a) Rapportföring på korta sträckor (25—200 meter).
Kommando: »Marsch-Marsch».

Vid inövandet av rapportföringen växla båda förarna ständigt roll i förhållande till hunden: en förare skickar ut hunden, en annan tar emot honom och tvärtom. Härfor erfordras olikartad inverkan på hunden. På grund av att hunden vant sig lika mycket vid båda förarna, klibbar han så att säga vid den förare, hos vem han just befinner sig. Därför måste denna förare få ut hunden genom viss inverkan; den mottagande föraren skall däremot få hunden till sig.

Båda förarna ställa sig bredvid varandra och taga den uppklappade hunden mellan sig, i det de intaga front mot den tänkta rapportsträckan.

En av förarna måste nu medtaga hunden på rapportsträckan för att göra honom bekant med denna. Han tager kopplet i handen, medan den som stannar kvar klappar hunden och säger: "så är bra". Nu går den ena föraren, i det han tager hunden med bort från den andra förarens hand, utan att använda kommandorörelsen "Fot", två tre steg framåt. Under denna rörelse lockar den förare, som stannat kvar, på hunden och ropar hans namn.

Sedan föraren gått ungefär tre steg vänder han sig om med hunden mot den, som stannat kvar. Denna förare fortsätter att locka på hunden på samma sätt som han gjorde, medan den andre rödde sig framåt.

Därpå intager den första föraren återigen front i rapportriktningen, fortsätter 20—25 meter samt vänder sig åter om. Därpå lägger han rapporthalsbandet med hylsan om hundens hals samt lyfter upp sin högra arm som tecken till den andra föraren och för hunden, att rapportföringen skall börja.

Nu börjar den förare som stannat kvar återigen att locka på hunden, förstärker detta genom att gå eller springa bakåt eller med livliga armrörelser, i det han samtidigt ropar "hit".

Hunden kopplas nu lös med vänstra handen i halsbandet. På grund av den andra förarens lockande "hit" och livliga rörelser får hunden lust att springa till honom. Detta utnyttjar den avsändande föraren, som då släpper hunden, under det han samtidigt tillropar honom kommandot "marsch-marsch", vilket verkar som tvång på hunden och skall förnämligast honom att lämna föraren.

Den mottagande föraren måste nu fortsätta sin inverkan. Den förstärker den genom att samtidigt ropa: "så är bra". Denna inverkan är mycket viktig, då man på sådant sätt från början uppfostrar hunden till hastig sprängmarsch.

Den mottagande föraren, som ständigt rör sig bakåt, skall nu få in hunden. Han vänder sig strax före hundens ankomst mot denna, mottager honom med ett uppmuntrande "så är bra", kopplar genast upp honom och tager av rapport-hylsan. Detta senare skall vara ett tydligt tecken för hunden, att rapportföringen är slut.

Nu upprepar han övningen på samma sätt fast i omvänd riktning och ombytta roller för förarna.

Förfaringssätt om hunden icke utför övningen.

Avvikning från rapportsträckan. Intresserar hunden sig för annat (t. ex. för andra hundar, personer etc.) och springer han icke till den mottagande föraren utan avlägsnar sig från rapportvägen, ropar den förare, som skickat ut honom, ett hotande "fy, marsch-marsch", medan den mottagande ropar hundens namn och kommanderar "hit" i det han samtidigt gör livliga rörelser bakåt och med armarna.

På samma sätt förfar man, om hunden avbryter sin rapportföring för att utsträtta naturliga behov. Man uppnår härigenom, att hunden utför rapportgången utan uppehåll. Tillåter man i början av dresstyren sådana små avbrott, vänder hunden sig lätt vid att avbryta loppet, vilket, vid rapportföring över längre sträckor, då föraren icke längre kan inverka på hunden, resulterar i, att hunden sviker fullständigt.

Hunden stannar alldeles framför den mottagande föraren, vänder om och springer tillbaka. Om den mottagande förarens lockande inverkan på hunden icke är tillräckligt kraftig, eller uppmuntrar han icke hunden, när han kommer, eller om föraren omedelbart gör för hunden hotande rörelser, vän-

der hunden och springer till den förare, som skickat honom ut.

Denna springer då genast mot hunden och försöker att få honom framåt under det han ropar till honom: "fy, marsch-marsch". Mottagaren försöker att locka hunden till sig medelst livliga rörelser bakåt och med armarna.

Det är felaktigt att vilja tvinga hunden att komma medelst "fy", då detta har motsatt inverkan av vad man vill åstadkomma. Ävenledes får den förare, som skickat ut hunden, aldrig taga emot honom, om han vänder tillbaka, utan måste städes genast skicka honom tillbaka. Hunden gör på så sätt den erfarenheten, att det är obehagligt att vända tillbaka till den förare, som skickat ut honom, men att det är angenämt att springa till den förare, som lockar på honom.

Hunden har vänt tillbaka och på grund av ängslan för den avsändande föraren lägger han sig. Lyckas icke den förare, som avsant hunden, förna honom att gå tillbaka, när han går mot hunden och hotande kommanderar: "fy, marsch-marsch", så går han långsamt fram till hunden, fattar halsbandet utan att klappa honom samt vänder sig med front mot mottagaren. Denna inverkar ånyo på angivet sätt så länge på hunden, tills hans lust att springa tillbaka får överhanden. Nu släpper den avsändande föraren hunden under kommando "marsch-marsch".

Hunden stannar hos ("klibbar vid") den avsändande föraren. I allmänhet är detta en följd av, att mottagaren icke tillräckligt kraftigt använt sin inverkan, men också ofta av att den ena föraren har sysselsatt sig mera med hunden än den andra. Om detta inträffar, måste avsändaren använda hårdare tvång. Man giver hunden, när man skickar ut honom och samtidigt kommanderar: "marsch-marsch", ett oväntat rapp med piskan på läret. Hunden vill undvika detta slag och springer framåt, alltså i önskad riktning.

Hunden avbryter rapportföringen fullständigt. Aldre hundar, vilka försommats av deras tidigare ägare, äro ofta benägna att fullständigt avbryta rapportföringen. På sådana hundar måste man använda hårt tvång (stackelhalshand och lånet dresyrkoppel).

Man ställer sig som det angivits i början av beskrivningen av rapportföring på korta sträckor. Avsändaren lägger stackelhalshand, till vilket det långa dresyrkoppet är fäst, om hundens hals. Mottagarens uppmuntringar falla bort. Avsändaren går med hunden, medan mottagaren håller linan i dess yttersta ända, så långt linan tillåter, vänder sig om och lägger rapporthalsbandet om hundens hals. När han då ropar "marsch-marsch", måste mottagaren give ett kort och

kraftigt ryck i linan. Omedelbart efter denna ryckning — men aldrig samtidigt — ropar mottagaren "hit", i det han samtidigt rör sig bakåt.

Hunden, som dras framåt av ryckningen i linan, kommer nu i regeln att springa till mottagaren, när denna därpå börjar locka på honom. Denne måste då upphöra med tvånget och börja med det uppmuntrande "så är bra". När hunden kommer, måste föraren berömma honom mycket, så att han gör den erfarenheten, att han sålunda kan komma undan det hårda tvånget.

Har första ryckningen i linan ingen inverkan på hunden, så måste blötsnabot en ny ryckning göras — om nödvändigt flera ryckningar — så ofta, tills detta förmar hunden att springa framåt. Har man uppnått detta, så måste återigen tvånget upphöra och uppmuntran börja. Detta upprepar man nu så ofta, tills man uppnått, vad man åsyftat. Småningom gör hunden den erfarenheten, att han kan undandra sig tvånget endast, då han frivilligt springer framåt. Man släpper dock ännu icke hunden fri, utan å ömse håll låtsar man, som om man utförde de ryckartade rörelserna med linan utan att dock använda taggarna. Uppnår man också på så sätt ett gott resultat, så lägger man efter flera upprepningar bort stackelhalshand och den långa linan och övergår till att låta hunden löpa fram och tillbaka utan lina mellan de båda förarna.

Men om hunden återfaller till sitt gamla fel så börjar tvånget ånyo, så länge tills motståndet är brutet.

Hunden skäller vid rapportföringen. I mycket enstaka fall kan det hända, att hunden skäller under rapportgången. Det vore felaktigt att med tvång inverka på dessa hundar, som då skulle förlora intresset för rapportföringen. På längre sträckor upphör hunden i alla fall av sig själv med skällandet.

Fel hos föraren, när han sänder ut hunden. Härigenom blir hunden skrämd och hans uppmärksamhet avleds från den stillastående föraren.

Vidare är det felaktigt att låta hunden springa utan rapporthylsan, då hunden, om detta sker ofta, icke lär sig, när rapportföringen börjar. Fästandet av hylsan skall vara ett tydligt tecken på, att rapportföringen börjar, alltså en stillföretärande inverkan.

Man får inte glömma att omedelbart efter att hava fäst hylsan lyfta upp högra armen som ett ytterligare tydligt tecken på, att rapportföringen börjar.

Man får aldrig, när man lägger halsbandet om hundens hals, göra honom illa, utan måste alltid smeka hunden, när man gör detta.

Vidare skall man alltid, när hunden skickas iväg, använda kommandot "marsch-marsch". Underlåter man detta ofta, kan det hända, att hunden springer utan rapporthylsan (alltså utan rapport) bort från föraren. Och det är vanskligt att kalla tillbaka en springande hund.

Därför skall man göra sig till regel: Först lägga på rapport-halsbandet, därpå koppla lös hunden.

Glömmer föraren att koppla lös och springer hunden i väg med kopplet, så kan han lätt göra sig illa, vilket, om det händer flera gånger, kan leda till, att hunden vägrar att utföra rapportgången.

Den förare, som sänder ut hunden, får icke för snart efter kommandot "marsch-marsch" ropa "så är bra", ty då kan det hända, att hunden genast vänder tillbaka till honom.

För att förmå hunden till att gå framåt får föraren genom att springa med några steg, uppmuntra honom, så han springer i väg. Det är felaktigt, om föraren efter att hava sprungit i väg, i stället för att då först stanna, genast vänder om, då detta kan förleda hunden till att stoppa upp, ja även till att vända tillbaka.

Sedan man skickat hunden i väg, får man icke släppa den ur ögonen, förrän den anlänt hos motföraren. På så sätt lär man nog känna hundens egenart och fel och kan bort-arbeta dessa under den vidare utbildningen. Gör hunden fel under rapportgången, får man icke stilltagande tolerera dessa, utan måste blixtnabbt påverka den genom ett hotande: "ty, marsch-marsch".

Fel hos den mottagande föraren. Den förare, som stannar kvar, glömmer att uppmuntra hunden, då den ställes upp och då den sedan ledes bort för att släppas på rapportvägen. Resultatet härav är, att hundens lust att springa tillbaka icke väckes. Eller han glömmer koppel eller lina, så att han inte kan koppla upp hunden, när den kommer. Då springer hunden tillbaka och vänjer sig vid att ströva omkring.

Vidare underlåter den mottagande föraren ofta att iakttaga den kommande hunden, förbiser därför de av hunden begärda felen och försvarar sålunda arbetet för den avsågande föraren i stället för att underlätta det för honom genom att locka på hunden och på annat sätt draga honom till sig.

Den mottagande får aldrig gå hunden till mötes eller på

något sätt verka skrämmande eller fränstötande på honom. Han får endast använda uppmuntran och livliga rörelser bakåt samtidigt med kommandot "hit". Giver man inte hunden livlig uppmuntran, när han kommer, så vaknar icke hos hunden lusten att komma fram till föraren.

Glömmer föraren att vid hundens ankomst avtaga rapporthylsan och glömmer han detta ofta, så kan hunden icke erfaras, att rapportgången är slut.

Därför skall man göra sig till regel, när hunden kommer: **Genast koppla upp hunden, därpå taga av rapporthalsbandet med rapporthylsan.**

KENNELNOTISER.

Import. Kennel Segerbo, äg. herr Henry Helbling, Stockholm, har från Berlin importerat treåriga schäferiken Diana vom Welgenstolz, S.Z. 334717, fallen e. Dolf von Brunkens, S.Z. 265896, u. Sieglinde von Rothenbuch, S.Z. 69766.

Pera av Barrsäter, 154 C. C., ägare fru Dagny Torén, Stockholm, födde den 5 dec. 10 valpar e. Donar, ägare herr Frans Johansson, Järna.

Raja, 38 B. B., ägare fotograf Uno Friberg, Stockholm, födde den 7 dec. 11 valpar (5+6) e. Hedens Varg, 134 A.A., ägare dens.

Lizzie av Gläntan, född den 10 januari 1923, död den 6 oktober 1929 i rediev av valpsjukan. Moder Dolly von Klückensse, fader Lord av Danskegård, ägare fru M. von Konow.

Schäferiken Ritzzy, 244 D. D., äg. fotograf Bertil W. Bourvall, Umeå, parades den 15 aug. med Champion Rudi von Osterveddingen, 199 B. B., äg. poliskommissarie Oscar Amundsson, Stockholm. Födde den 14 okt. 5 valpar (2+3).

PAUL ANDRÉ

Engelbrektsgränd 39
STOCKHOLM

Rekommenderar sitt väl försedda lager av *La Klass*
Konserver, Delikatesser & Kolonialvaror

Tel. 3026 & Norr 5523

Schäferikten Nyla, 959 X, äg. polisman M. Mårtensson, Västerås, parades den 18 nov. med Champ, Rudi von Osterveddingen, 199 B.B., äg. poliskommissarie Oscar Amundsson, Stockholm.

ÅGARESKIFTEN.

Från Kennel av Barrsäter (fru D. Torén, Sthlm) ha följande valpar försäls e. Champion Rudi von Osterveddingen, 199 B.B., u. Sassa av Barrsäter, 351 T.: 1 hanvalp till fru Eva Arrhenius, Glänta Haga, Stockholm; 1 do till fabrikör W. Dahlgren, Gävle; 1 do till herr A. Brandt, Stockholm; 1 do till herr Olof Ekman, Stockholm; 1 tikvalp till polisman Hj. Bruzell, Ulvsunda.

Från Ruthmarksborgs Kennel, fru Ruth Strömberg, Lidköping, ha följande schäferhunder försäls: Ruthmarksborg Idor, S.K. K.S. 735 C.C. till stud. Thord Andersson, Göteborg; Ruthmarksborgs Roy till ingenjör Gunnar Wigstrand, Åkeholm; Ruthmarksborgs Zampo till målarmästare Gustav Strömberg, Lidköping; Ruthmarksborgs Doris till fröken Eveline Frey, Lagmansund.

Nogle Indtryk

fra Verein für deutsche Schäferhunde Jubilæums-Udstilling
i Berlin 20.—22. April

av Dyrslægt R. Sørensen, Horsens.

(Forts. fr. föreg. häfte.)

Premieringen var som følger:

Alderskl.	Hanner	4	V.	21	sg.	36	g.	15	b	4	o
	Tæver	10		42		23		4		1	
Unghundekl.	Hanner	0		10		23		5			
	Tæver	2		6		8					
Ungdomskl.	Hanner	0		6		29		3			
	Tæver	0		6		17					
Vogterhundekl.	Hanner	2		3		3		3			
	Tæver	0		6		7		2			
Liebhaberbrugshundekl.	Hanner	2		12		21		16			
	Tæver	0		7		8		2			
Tjenestehundekl.	Hanner	0		5		30		1			
	Tæver	0		4		17		5			

Der var en Dommer for hver Klasse, altsaa 7 forskellige Dommere. Ingen af dem benyttede den saakaldede Skarphedsprøve, som jo anvendes af en Del Dommere i de nordiske Lande.

Det er lærerigt at lægge Mærke til at største Parten af de bedste Hunde var fra nogle faa fremragende Opdrættere. Det samme er jo forøvrigt ogsaa tilfældet hos os og overalt. Saaledes var der mellem de med »V« og »sg« premierede Hunde 12 Glockenbrink (deraf 10 efter Erich) 12 Boxberg (9 efter Klodo) og 10 Blasiensberg — alt i første Led.

Af de øvrige Kennelnavne, som gjorde sig gældende kan nævnes Hans Schütting, Webbmännslust, grünen Eck, Bergersbist, Hans Palland, alle dog kun med enkelte Hunde. Det samme var Tilfældet med nogle af de gamle Kennels, som vi har Hande fra i de nordiske Lande, som Riedekenburg, Goldmark, Giescheinstein og Oeringer, men tager vi andet og tredje Led med, var der selvfølgelig en Del flere af disse Slægter.

En enkelt framragende Avelshund har ikke lades omtalt, nemlig norsk-svensk Champion Geri v. Stolzenfels. Efter denne Hund fandtes paa Udstillingen blandt »V«- og »sg«-Hunderne ikke mindre end 5 Stkr. blandt disse endte et Par af Udstillingens bedste Hunde (de stod som Nr. 2 hver i sin Klasse).

Som Faderhund kunde foran Geri kun sættes de tre: Erich v. Glockenbrink, Klodo v. Boxberg og Samson v. Blasiensberg. Og saa maa vi huske vel paa, at Geri kun virkede i Tyskland i faa Aar.

(Forts.)

Rapporthundsopvisning.

Svenska Schäferhundklubben höll den 9 okt. en lyckad upvisning med rapporthundar på Järva inför inbjudna officerare och deltagare i signalkursen för Kungl. Svea livgarde. Närvarande voro bl. a. sekundchefen för Kungl. Göta livgarde, överste af Klerker, domänofficern, överste Leuhusen och ett fyrtiotal andra officerare.

Följande förare med hundar deltog i uppvisningen: Fotograf U. Friberg med »Raja» och »Hedens Varg», Styckjunkare A. Hallin med Leipt av Balli, Herr S. Jansson med »Areo», Fröken Edith Rolf med »Roy». Förare och hundar skötte sig bra och åskådarna föreföllo vara intresserade av prestationerna.

G. A. B. STURE

STUREGATAN 6

Specialité: Tävlingspriser

SNABBT • BILLIGT

RESTAURANT*Bacchi Wapen*61 JÄRNTORGSGATAN 61
STOCKHOLM*God mat. Billiga priser.*

Restauranten är en av Stockholms äldsta och den enda, som bibehållit sitt ursprungliga utseende.

*Stamlocus för hundvänner.***A. HELLGREN**Elektrisk Armatur och
Glödlampor

Tel. Sö. 12792

SKANEGATAN 87

P.A. Östman Boktryckeri, 80114 1923

HOTELL ATLANTIC

Stockholms tystaste och mest moderna hotell.

KONTINENTAL RESTAURANT
DANS MÅNDAGAR OCH FREDAGAR
Intim festväning. ••••• Moderata priser.

NAMNANROP: »HOTELL ATLANTIC»

G. A. B. STURE

STUREGATAN 6 • STOCKHOLM

**TÄVLINGSPRISER
HEDERSGÅVOR**

Vid behov av

**HUNDARTIKLAR
BASTMANS**vänd Eder
benäget tillStörsta special-
affär i landet

NYTT! Egen verkstad för alla slag av vapenreparationer. NYTT!

A. B. GEORG A. BASTMAN • STOCKHOLMH. M. Kungälv. Hovlevantör
NYBROGATAN 1**Alsax Hundbröd**

Speciellt för schäferhundar. 4:25 pr kg.

M. WIDFORSS' H. A. B.

Hamngat. 26 STOCKHOLM Görgat. 18